

RESIDENCY FOR THE PEOPLE

NEWSPAPER NO.2

PAGE 2

RESIDENCY FOR THE PEOPLE ALS TENTACULAIRE DENKTANK

*RESIDENCY FOR THE PEOPLE
AS A TENTACULAR THINKING TANK*

PAGE 3

HOME IS WHERE THE ♥ IS

PAGE 4

MAKING CREATIVE MASKS

PAGE 21

GROSSO MODO

PAGE 23

THE FRIK SHOW

PAGE 32

KOFFIEKOPSALON

PAGE 33

STORIONI FESTIVAL

PAGE 9

DUCK DESIGN WEEK

PAGE 6

THE POST-CORONA SESSION

PAGE 11

THE UNBLOCK WORKSHOP

PAGE 34

GEBOUWEN DOOR VROUWEN

PAGE 14

RIETVELD BY THE PEOPLE

PAGE 25

RESIDENCY FOR THE PEOPLE ROTTERDAM

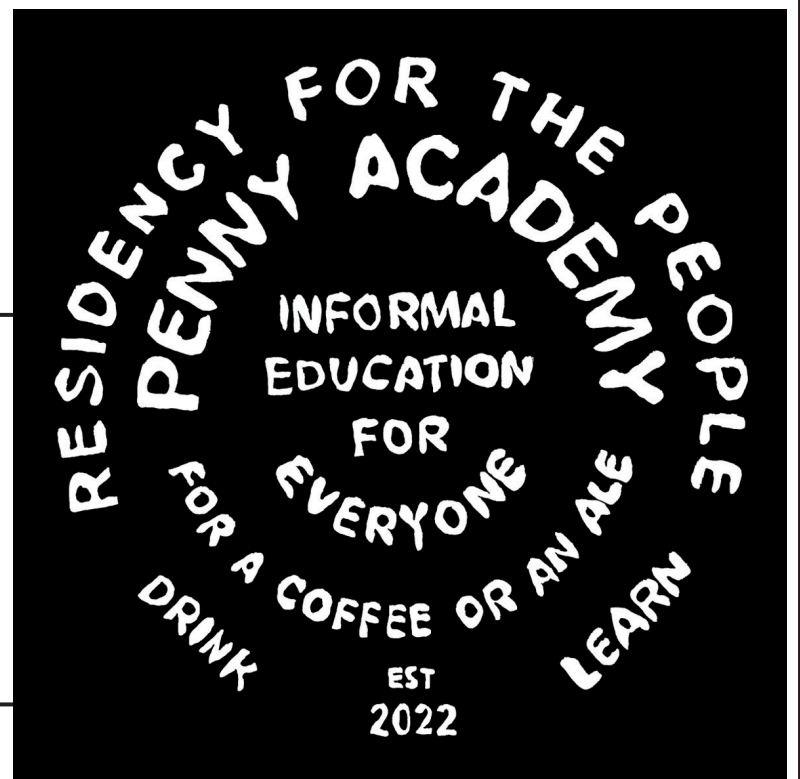
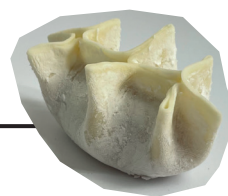
PAGE 22

DE FARMER-IN-RESIDENCE: HET VERVOLG VAN PETER EN TERESA

*THE FARMER-IN-RESIDENCE:
THE SEQUEL, BY PETER AND TERESA*

PAGE 17

THE DUMPLING CLUB

RESIDENCY FOR THE PEOPLE ALS TENTACULAIRE DENKTANK

'We nemen de wereld waar door dingen aan te raken, te voelen en uit te proberen.'
(Donna Haraway, 2016)

EEN SPINNENWEB VAN GEDACHTEN

Toen Lucas Maassen en Jip Geven mij vroegen om dit stuk te schrijven vroeg ik wat de opdracht was. In het kort: om zonder oordeel te reflecteren op de opzet en bedoelingen van Residency for the People (RftP). (Ik heb ze voor de zomer geholpen met het schrijven van een subsidieaanvraag en dat heeft me inzicht gegeven in hoe ze werken en zich organiseren). Toen ik dat materiaal nog eens door had genomen, vroeg ik me af of een alternatief startpunt om te praten over de manier waarop RftP het nu doet, zou kunnen helpen om RftP verder te ontwikkelen.

'Het maakt uit met welke zaken we over andere zaken denken; het maakt uit met welke verhalen we andere verhalen vertellen; het maakt uit met welke knopen de knopen knopen, welke gedachten gedachten denken, welke beschrijvingen beschrijvingen beschrijven, welke banden banden binden. Het maakt uit met welke verhalen werelden maken, welke werelden verhalen maken.'
(Donna Haraway, 2016)

SNAREN AAN ALTERNATIEVEN

Voor mij werkt het het beste om te reflecteren als ik het gedachtegoed gebruik van iemand die ik bewonder als raamwerk. In dit geval heb ik ervoor gekozen om naar RftP te kijken vanuit het concept van tentaculair denken, bedacht en gecreëerd door Donna Haraway, om daardoor te kunnen reflecteren op de principes van het RftP-project. Donna is een filosoof die een grote impact heeft gehad op mij en hoe ik in de wereld sta. Ze is de auteur van talloze boeken en essays die vragen over wetenschap en feminisme samenbrengen, zoals Cyborg Manifesto (1984), Staying with the Trouble (2016) en The Companion Species Manifesto (2016). Ze is een vooraanstaand wetenschapper in hedendaags ecofeminisme dat de nadruk legt op de zelforganiserende krachten van niet-menselijke processen. Haar werk onderzoekt de relaties tussen die processen en culturele praktijken en heroverweegt welke bronnen van ethiek gebruikt moeten worden.

'Niemand woont overal; iedereen woont ergens. Niets is met alles verbonden; alles is ergens mee verbonden.'
(Donna Haraway, 2016)

IEDEREEN IS IEMAND

De ambitie van RftP is concepten als design en kunst te willen veranderen door mensen die nu geen deel uitmaken van het design netwerk uit te nodigen om deel te nemen aan het creatieve werkveld, als een open source collectief waar ruimte is voor iedereen. Want bij RftP is iedereen iemand. Hoe maak je dan die verbinding? Door aantrekkingskracht en nieuwsgierigheid. Door in te spelen op de menselijke behoefte om met elkaar te willen verbinden; door humor en bier. Residency for the People maakt het zoekende en ontdekkende de organiserende logica van de plek, in dit geval de bar op Kerkstraat 1 in Eindhoven.

'Sympoëse of maken-met: collectief producerende systemen die geen zelf gedefinieerde ruimtelijke of temporele grenzen hebben. Informatie en controle zijn verdeeld over componenten. De systemen zijn evolutionair en hebben potentieel voor verrassende verandering.'
(Donna Haraway, 2016)

RESIDENCY FOR THE PEOPLE

native starting point to talk about the way RftP does things now, could help and develop RftP further.

'It matters what matters we use to think other matters with; it matters what stories we tell to tell other stories with; it matters what knots knot knots, what thoughts think thoughts, what descriptions describe descriptions, what ties tie ties. It matters what stories make worlds, what worlds make stories.' (Donna Haraway, 2016)

STRINGS OF ALTERNATIVES

For me it works best to reflect if I use a framework of someone I admire. In this case I have chosen to look at RftP through the concept of tentacular thinking, thought of and created by Donna Haraway, in order to reflect on the principles of the RftP project. Donna is a philosopher who has had a great impact on me and how I stand in the world. She is the author of numerous books and essays that bring together questions of science and feminism, such as Cyborg Manifesto (1984), Staying with the Trouble (2016) and The Companion Species Manifesto (2016). She is a leading scholar in contemporary eco feminism that emphasizes on the self-organizing powers of nonhuman processes. It explores relations between those processes and cultural practices and rethinks what sources of ethics to use.

'Nobody lives everywhere; everybody lives somewhere. Nothing is connected to everything; everything is connected to something.' (Donna Haraway, 2016)

EVERYBODY IS SOMEONE

Residency for the People's ambition is to change concepts such as design and art by inviting people that are currently not a part of the design network to participate with the creative workforce, like an open source collective with space for everybody. Because for RftP everybody is someone. How do you make that connection? Through attraction and curiosity. By responding to the human need of connecting with each other; through humor and beer. Residency for the People makes searching and discovering the organizing logic of the place, in this case the bar at Kerkstraat 1 in Eindhoven.

'Sympoësis or making-with: Collectively-producing systems that do not have self-defined spatial or temporal boundaries. Information and control are distributed among components. The systems are evolutionary and have potential for surprising change.' (Donna Haraway, 2016)

TENTACTUAL PRACTICE

One of the core principles of RftP is the ability of people to shape their lives, or to create something that has meaning to them. Just as Joseph Beuys emphasized that everyone is an artist because together we shape society with our actions, stories and ideas, Jip and Lucas believe that everyone is a designer insofar as we can give direction and content to our lives by the choices we make, the relationships we enter into, and the dreams we follow. RftP is a collective: people join and leave, but they are part of the network. RftP is a system that looks for change through the inclusion of many voices. As an ecosystem, it adapts and is open for transformation. It continually builds upon its existing web of contacts, practices and knowledge. Core quality in this is participation and the human creative potential:

'It matters which thoughts think thoughts!'
(Donna Haraway, 2016)

GETTING KNOTTED

This project is a quest for the practices of democratic art. Democratizing the decision-making space of what, when, for whom art is, requires distribution of resources. RftP is a social and art-critical project, the boundaries of what can and should be are open. The intention is to stretch the existing frameworks of thinking about creative practices. Residency for the People wants to investigate what art and design mean and how everyone can access and make space for creative practices in whatever form. Art and design serve a democratic principle here. RftP wants to offer all of us the opportunity to step into the mental space of the arts. Being an amateur is key. Being an amateur is part of the creative core of RftP to learn and make.

Worldwide there are more than 1400 places where people with a creative profession are given the space to develop themselves on the basis of their own autonomous ideas. Residency for the People explores what happens when you open these spaces to people outside of the creative sector to realize a dream or do something new. They encourage people to undertake things they really want to do. They do this by opening the doors to their bar and offering you a drink:

The first step has been made and you are welcome!

EEN DIGITAAL GEHEUGEN VOOR RFTP

Events, impressies, updates, uitnodigingen, oproepen: ook voor Residency for the People lopen communicatie en promotie grotendeels via de socials. Je zou denken dat de ouderwetse website zo langzamerhand compleet overbodig is. Maar nee, zo simpel is het ook weer niet. Socials zijn gericht op de korte periode tussen het laatste event waar je bij was (of gemist hebt) en het volgende waar je zeker heen moet. Voor alles wat daarbuiten valt moet je al snel eindeloos scrollen. Re-enter de website...

Met de open call *Home is where the ♥ is* zochten we iemand die voor RftP een online thuis wilde ontwerpen, een plek waar verleden, heden en toekomst samenkomen. Iemand die geen professionele webontwerper was, maar wel overweg kon met html, css of WordPress—of iemand zonder technische kennis maar met geweldige ideeën voor de RftP site. De aanmelding van de 22-jarige Christian van Corstanje uit Tilburg sprong eruit: hij had nooit een website gebouwd, maar in zijn opleiding aan het ROC had hij wel geleerd hoe je een voorstel maakt!

Zijn plan was opgebouwd volgens de 5 W's en 1 H: wat wie waarom waar wanneer, en hoe? Hij had nagedacht over de huisstijl en had het logo van RftP verwerkt in zijn voorstel. Maar wat het selectiecomité vooral trof, was zijn motivatie: "Ik wil me richten op de betekenisvolle aspecten van mijn vak. Door me in te zetten voor RftP, kunnen jullie anderen inspireren om in actie te komen en meer uit zichzelf te halen. Daar haal ik dan weer voldoening uit. Daarnaast zou deze residentie voor mij leerzaam zijn omdat ik nog niet eerder een WordPress website heb gebouwd, en tenslotte wil ik mensen leren kennen die dezelfde passie delen als ik."

Tijdens de eerste sessie begin juni 2021, bespraken we met Chris wat er zoal op de RftP site thuis hoorde en hoe hij het vorm zou kunnen geven. Chris was gewend aan zakelijke opdrachtgevers met een bescheiden voorstellingsvermogen en hier zat hij ineens tussen de ontwerpers die het ene wilde idee na het andere opperden. "Als we nou eens alles laten beginnen bij de mensen?" "Ja! Dat je via de portretten navigeert naar de projecten!" Chris kreeg carte blanche maar we waren het erover eens dat de mensen van RftP een prominente plek zouden moeten krijgen.

Omdat Chris geen ervaring had met html of WordPress, koppelden we hem aan Malou Sandig, web-wijze Design Academy Eindhoven student met behoefte aan een break. Zij ging Chris helpen bij de technische realisatie van het ontwerp. Nanne op 't Ende begeleidde het proces door Chris te helpen om de structuur van de site op te zetten, en af en toe te vragen hoe het ervoor stond. Het werd juli, mensen gingen op vakantie, kwamen weer terug, het werd augustus. "Hoe staat het met de website Chris?" "Ik moet nog een keer afspreken met Malou, maar het gaat de goede kant op." Wat Nanne niet wist, was dat Malou Chris op weg had geholpen, maar dat hij toch

HOME IS WHERE THE ♥ IS

echt zelf wilde leren werken met WordPress. De hele zomer was hij ermee bezig, telkens als hij niet hoefde te werken bij de Beekse Bergen...

Begin september belde Nanne toch maar weer eens op. "Hoe staat het ervoor Chris?" "Nou, ik ben bijna klaar; ik zal je een link sturen, dan kan je het zien." "Oh, super. Dan kun je de site binnenkort presenteren!" "Ja, maar ik ga wel volgende week op reis." "Oh, hoe lang blijf je weg dan?" "Twee maanden." Een paar dagen later presenteerde Chris in de bar in de Kerkstraat zijn compleet functionerende ontwerp, dat veel beter en completer was geworden dan we hadden durven dromen. Alles wat we hoefden te doen was de site vullen met verhalen over de residencies—en de mensen.

Zoals elk ontwerpprocess iteratief is, zo ook het ontwerp van een website. Later heeft Malou verder gebouwd op de basis die gelegd is door Christian en de website het jasje 1.2 gegeven. Grote dankbaarheid voor zowel Chris als Malou! Check it out! www.residencyforthepeople.com

A DIGITAL ARCHIVE FOR RFTP

Events, impressions, updates, invitations, open calls: for Residency for the People too, socials are the main platform for communication and promotion. You would think that the old-fashioned website has become superfluous by now. But no, it's not quite that simple. Socials are aiming at the short period between the last event you attended (or missed) and the next that you just have to go to. Anything outside that timeframe demands endless scrolling. Re-enter the website...

With the open call *Home is where the ♥ is* we were looking for someone who wanted to design an online home for RftP, a place where past, present and future come together. Someone who is not a professional web designer but knows their way around html, css or WordPress—or

someone without technical skills but with amazing ideas for the RftP site. The application of 22-year-old Christian van Corstanje from Tilburg really stood out: he had never built a website, but his studies at the ROC had certainly taught him how to make a proposal!

His plan was set up according to the 5 W's and 1 H: what who why where when, and how? He had been thinking about the company branding and had used the RftP logo in his proposal. But what struck the selection committee most of all, was his motivation: "I want to focus on the meaningful aspects of my work. By doing this job for RftP, I can help you inspire other people to get more out of their lives. And that would be rewarding for me too. At the same time, this residency would be really instructive, because I never built a WordPress website before, and finally, I would like to meet people who share the same passion."

At the first session, beginning of June 2021, we discussed with Chris what might belong on the RftP website and how he could design it. Used to corporate clients with modest imagination, Chris suddenly found himself surrounded by designers who came up with one wild idea after another. "What if we took the people as a starting point for the whole thing?" "Yes! You could use the portraits to navigate to the projects!" Chris got carte blanche, but we all agreed that the people of RftP should have a prominent place on the site.

Because Chris didn't have any experience with html or WordPress, we matched him with Malou Sandig, a web-savvy Design Academy Eindhoven student who could do with a break. She was going to assist Chris with the technical realisation of the design. Nanne op 't Ende guided the project by helping Chris set up the site structure, and by occasionally calling to see how things were going. July came around, people were leaving on holiday, they returned, August came around. "How is the website coming along, Chris?" "I will need to meet with Malou again, but we're getting there." What Nanne didn't know was that Malou had pointed Chris in the right direction, but that he really wanted to learn how to use WordPress himself. He worked at it all throughout the summer, whenever his job at the Beekse Bergen allowed him to...

Early September, Nanne figured he might call again. "How are things going, Chris?" "Actually, I'm almost finished. I will send you a link, so you can see for yourself" "Great! So you can come over one of these days to present the site?" "Yes I can, except that I'm leaving for a holiday next week." "I see, and how long will you be gone?" "For two months." A few days later, in the bar at the Kerkstraat, Chris presented his fully operational design, which exceeded all our expectations. All we had to do now was fill it with stories about the residencies—and the people.

Like any design process, the process of designing a website is iterative. Later in the year, Malou built the Residency for the People website 1.2 on top of the foundation laid by Christian. Big thank you to both Chris & Malou! Check it out! www.residencyforthepeople.com

MAKING CREATIVE MASKS

9 'internationale creatieve vrouwen' ontwierpen en maakten mondkapjes met steun van de modeontwerpers van New Order of Fashion op het Centraal Station in Eindhoven.

Het doel van de workshop was om een ander licht te laten schijnen op de maskers die mensen vanwege de coronacrisis in het openbaar vervoer moesten dragen. De vraag was om maskers te maken die ons niet alleen beschermen, maar ons ook verhalen kunnen vertellen en misschien zelfs een beetje troost kunnen bieden in pandemische tijden.

ACHTER DE MASKERS

De verplichte mondkapjes in het openbaar vervoer waren in oktober 2020 een constante herinnering dat de tijd 'van voor corona' voorlopig nog niet terug was. Zodra we de bus of trein uitstapten en ons masker afdeden, haalden we opgelucht adem, blij om de gezichtsuitdrukkingen om ons heen weer te zien. Het maakte het Stationsplein, recht voor Eindhoven Centraal Station, tot de ideale plek voor een workshop 'creatief maskers maken'. Op een zonnige woensdagmiddag werkte Residency for the People samen met International Creative Women en New Order of Fashion om uit te zoeken wat zelfontworpen maskers zouden kunnen zeggen over een wereldwijde pandemie. Na een introductie door Michiel van Maaren gingen negen expat vrouwen aan de slag om het nederige masker om te vormen tot een vehikel voor verhalen.

GEVALLEN EN GETALLEN

Zo'n anderhalf jaar geleden bleef het aantal corona-infecties in veel landen stijgen. De cijfers verhulden grote verschillen in officiële maatregelen en de mogelijkheden die mensen hadden om zichzelf te beschermen. Sally Ocaña, een architect uit Colombia, legde uit waarom de situatie zo slecht was in het zuidoosten van het land: "Langs de kust ontbreekt de infrastructuur om thuis te werken. Veel mensen zijn dagloners, er is grote armoede en het aantal gevallen stijgt. Het is erg zwaar." De Verenigde Staten hebben hun eigen dynamiek, zoals Kuukua Wilson uitlegde: "Het huidige probleem in Amerika is het tweepartijensysteem. Alles is gepolitiseerd en niemand denkt nog na. Toen de [democratische] burgemeester van Atlanta maskers verplicht wilde stellen, werd ze daarvoor aangeklaagd door de [republikeinse] gouverneur van Georgia."

ZORGEN OP AARDE

De veiligheid van vrienden en familie was een terugkerend thema voor de creatieve vrouwen. "Het speelt wereldwijd," zei de Indiase Chitra Rao, "we vragen elkaar continu hoe het gaat." De Thaise Waew was het daarmee eens. "Mijn moeder is heel bang dat ik geïnfecteerd raak, dus we praten vaak. We videobellen bijna elke dag." Kuukua maakte zich zorgen over haar moeder, een verpleegster in Atlanta. "Wat doet ze nu? Draagt ze een mondkapje... het gaat maar door in mijn hoofd. Ze kan als onmisbare medewerker niet zomaar thuisblijven. Ik weet natuurlijk dat ze een verstandige vrouw is, dat ze altijd voorzorgsmaatregelen neemt en goed op zichzelf past. Het enige wat ik kan doen is vertrouwen op haar oordeel."

TOCH ZICHT OP IETS MOOIS

Voor de Colombiaanse Yolima van den Berkmortel, oprichter van International Creative Women, was de scheiding extra zwaar: "Mijn moeder is in deze periode overleden en ik maak me zorgen om mijn vader. Het komt allemaal tegelijk: corona, het isolement en het verlies van mijn moeder. Het was vreselijk om niet goed afscheid te kunnen nemen, een snelle crematie, dat was het. Mijn vader stond er helemaal alleen voor en vanwege het virus kunnen we de as niet eens ophalen." Het verlangen om naar huis te gaan is terug te zien in haar masker. "We willen de as van mijn moeder begraven achter de grote boom bij ons thuis, vandaar deze afbeeldingen [van bomen] die ik een paar dagen terug heb gemaakt met de lasercutter. Ik plaats ze voor mijn ogen, zodat ik toch zicht heb op iets moois."

LEVEN MET DE DODEN

Marcela Rogas leek zich iets minder zorgen te maken om haar familie in Mexico. "De mensen daar zijn goed geïnformeerd en ze houden zich aan de regels." Het was zeker

niet om te lachen, maar er was hoop: "Ik leef met dit virus omdat het zich niet zomaar laat doden. Maar als we de regels navolgen, denk ik dat we langzaam terug kunnen naar een normaal leven." Misschien is haar visie op het virus beïnvloed door de Mexicaanse traditie. "In Mexico vieren we de doden tijdens Día de Muertos, dat teruggaat tot de culturen van de Maya's en de Azteken. Als je je bewust bent van de aanwezigheid van de doden, leid je een beter leven." Marcela gebruikte schedels in haar masker. "Ze staan voor de *calaveras*, de schedels van suiker of chocola die op het altaar gelegd worden ter ere van de doden. Ik wil er mee zeggen: wees voorzichtig, houd je aan de regels, dan komt het allemaal weer goed. Wees niet bang!"

EEN FEESTELIJK MASKER

Niet alle creatieve vrouwen probeerden zo'n directe boodschap over te brengen. Niet bewust in elk geval. Waews maskers van plastic boodschappentassen zijn grafisch heel sterk, maar voor haar hebben ze geen diepere betekenis: "Ik kijk gewoon naar het materiaal. In Azië gebruiken we veel plastic, daar wil ik me toe verhouden." Sally's kleurrijke masker lijkt haar zorgen te weerspreken. "Het is een typisch mal Colombiaans kledingstuk van de kuststreek, een soort feestelijk masker." En hoe zit het met de bloemen op Kuukua's creatie? "Mijn masker is vooral decoratief, het viert de schoonheid van de natuur. Wat bloemen nog meer overbrengen behalve schoonheid, weet ik nog niet. Maar ik ben gek op bloemen."

EEN KLEIN STUKJE NATUUR

Chitra's masker is ook overdekt met bloemmotieven, maar zij liet zich inspireren door een online nieuwsbericht. "Het was van een dierenwelzijn organisatie, die zei dat veel zeedieren sterven doordat er zoveler maskers in de oceaan terecht komen. Strandgangers gooien ze gewoon weg en die maskers verstikken het leven in zee. Ik vond het vreselijk triest om te lezen. De mensen hebben het al zo moeilijk en nu lijden de dieren ook nog door ons gebrek aan verantwoordelijkheid. Zo heb ik het concept bedacht dat we ecologisch verantwoorde, bio-afbrekbare oplossingen moeten vinden. Mijn masker is helemaal uit papier. Ik noem het Prakṭika Tukada: een Klein Stukje Natuur."

9 'international creative women' designed and made face masks with the support of fashion designers of New Order of Fashion at the Central Station zone in Eindhoven.

The workshop was organised to shine another light on the masks people had to wear in public transport due to the covid-19 pandemic. Each resulting face mask tells us a personal story and maybe even gave us a little consolation in pandemic times.

BEHIND THE MASKS

In October 2020, the obligatory face masks in public transportation were a constant reminder that we were still a long way removed from pre-corona days. Removing the mask after getting off the train or the bus was a moment of relief. We would breathe more freely, being able to read other people's expressions again. So, what was a better place for a workshop creative mask-making than the Stationsplein, right in front of Eindhoven Central Station? On a sunny Wednesday afternoon, Residency for the People collaborated with International Creative Women and New Order of Fashion to investigate how personally designed face masks might reflect on a global pandemic. After an introduction by Michiel van Maaren, nine expat women set out to transform the humble mask into a canvas for storytelling.

CASES AND NUMBERS

About a year and a half ago, the number of corona infections were continuing to rise in many countries. Behind the figures were large differences in government response and people's possibilities to protect themselves. Sally Ocaña, an architect from Colombia, explained why the situation was especially bad in the South-East of the country: "Along the coast, we don't have the infrastructure to work from home. Many people are day labourers, there is too much poverty, and the

cases are rising. It is very hard." The United States has its own dynamics, as Kuukua Wilson pointed out: "The issue with America right now, is the two-party system. Everything has become political, and nobody is really thinking. The [democratic] mayor of Atlanta tried to have a mask mandate, and the [republican] governor of Georgia sued her for it."

WORRIES AROUND THE WORLD

The safety of family and friends was a common theme among the creative women. "It's a global thing," said Chitra Rao from India, "we are continuously checking in on each other." Waew from Thailand agreed: "My mom is quite afraid that I catch an infection, so we talk a lot. We have a video call almost every day." Kuukua worried about her mother, who's a nurse in Atlanta. "What is she doing? Does she wear a mask... it's always going on in my head. She can't just stay home because she's an essential worker. I know of course that she's a sensible woman who is always taking precautions and trying to make the best decisions for herself. So, I'm worried but I can only trust her decisions."

SOME BEAUTY IN BETWEEN

For the founder of International Creative Women, Colombian Yolima van den Berkmortel, the separation was especially hard. "My mom died during this period, so I'm worried about my father. It all comes together, the corona virus, the isolation and losing my mom. It was terrible, not being able to have a proper goodbye, just a quick cremation. Nobody could be with my father, and we can't even collect the ashes because of the virus." Her desire to go home transpires in the mask she made. "We want to bury the ashes of my mother behind the big tree at our home, so I chose these images [of trees] that I laser-cut a few days ago, to put in front of my eyes, that I can see some beauty in between all the misery."

LIVING WITH THE DEAD

Marcela Rogas seemed a bit less concerned about her relatives in Mexico. "The people are well-informed now, and they are following the rules." It certainly wasn't a joke, but she had hope: "I live with this virus because it is difficult to kill it. But if we follow the rules, I think, little by little, we can come back to a state of normal life." Perhaps her view of the virus is influenced by Mexican tradition. "In Mexico, we celebrate the dead at the Día de Muertos, which goes back to Mayan and Aztec cultures. If you are conscious that the dead exist, you live a better life." Marcela applied skulls to her mask. "They represent the *calaveras*, the skulls made from sugar or chocolate to place on the altar when you're honouring the dead. It is my way of saying: be careful, follow the rules, and everything will come back fine. Don't be scared!"

JUST A SILLY DRESS

Not all the creative women were trying to convey such a direct message. Not consciously anyway. Waew's masks form plastic shopping bags have a strong graphic impact, but she denied any deeper meaning: "I'm just looking at the material. In Asia we use a lot of plastic, so I like to relate with it." Sally's colourful mask seems to belie her worries: "It's a typical silly Colombian dress from the coast, a kind of festivity mask." And what about the flowers on Kuukua's creation? "My mask is mainly for decoration and celebrating the beauty of nature. What flowers convey apart from their beauty, I don't know yet, but I really love flowers."

A LITTLE PIECE OF NATURE

Chitra's mask is also covered in floral decorations, but it was inspired by a news article she read on the internet. "It was by some animal welfare association, who said many marine animals are dying, because so many masks end up in the ocean. People visiting the beaches just throw them away and now those masks have choked a lot of marine life. I found it very devastating and sad to read. The humans are already suffering and now animal life has to suffer because of our irresponsible behaviour. So, I came up with this concept that you need to find eco-friendly, biodegradable solutions. My mask is entirely made out of paper. I call it Prakṭika Tukada: a Little Piece of Nature."

MARCELA ROJAS,
MEXICO

SALLY OCAÑA,
COLOMBIA

PENDING.

YOLIMA V.D BERKMORTEL,
COLOMBIA

S. CHITRA RAO,
INDIA

YOLIMA V.D BERKMORTEL,
COLOMBIA

JEERAPHAT VORAPHOTMUANGMAN
(WAEW), THAILAND

EMMA WESSEL,
NL

MICHEL VAN MAAREN,
NL

KUUKUA WILSON,
GHANAIAN-AMERICAN

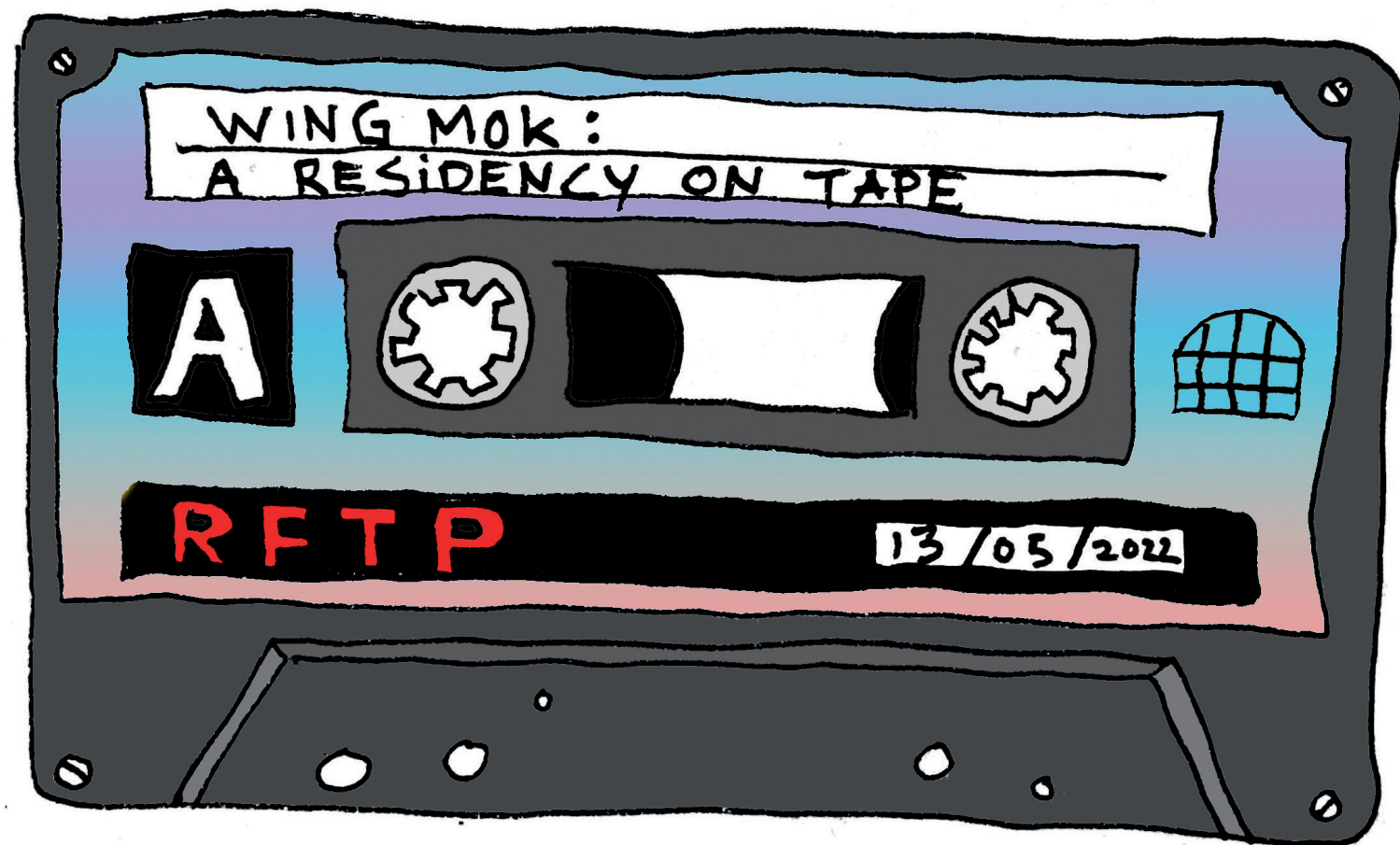

JEERAPHAT VORAPHOTMUANGMAN
(WAEW), THAILAND

MARCELA ROJAS,
MEXICO

THE POST-CORONA SESSION

POST-CORONA SESSIES MET WING MOK

Muziek is de grote passie van Wing Mok. Niet zo gek als je weet dat zijn broer hem al op zijn zevende meenam naar Sounds, de platenzaak in Venlo. Hij struinde door de tweedehands albums en kwam thuis met new wave en garagerock. De eerste plaat die hij cadeau kreeg was Superfly van Curtis Mayfield; de groove heeft hem nooit meer losgelaten. Wings post-corona residency draaide om plekken, herinneringen, stemmingen en, natuurlijk, muziek.

"Ik had nog niet echt een duidelijk idee wat ik wilde maken maar in mijn eerste gesprek met Lucas kwam ik uit op een serie mixtapes die gerelateerd zijn aan specifieke plekken en gebeurtenissen in Eindhoven. We hadden het over het kruispunt van de Kerkstraat en de Wal, waar een vriend me ooit bekende dat zijn leven één grote leugen was en waar Lucas voor het eerst zoende met een nieuwe liefde. Zo begon het."

"Het moest geen soundtrack worden, meer een onderzoek naar lokale geluiden en muzikale associaties met een aantal plaatsen die de laatste tijd betekenisvol waren. Sommige dingen zijn echt lockdown-gerelateerd. De vermoedelijkheid die erin sloop tijdens de avondklok, maar ook de grimmige sfeer van de rellen op het 18 Septemberplein en de demonstraties rondom het Stadhuisplein. Ik heb vijf tapes gemaakt gerelateerd aan verschillende locaties; de coördinaten en thema's staan op de zijkant. We maken er handgesneden boekjes met foto's bij op de risoprinter."

De keuze voor tapes ligt misschien niet zo voor de hand in een tijd dat alles digitaal is maar ook hier zit een verhaal aan vast. "Ergens in 1999 of 2000 kreeg ik van mijn vader zo'n oude Philips boombox die op zijn werk maar stof stond te vangen. Daar begon ik muziek mee op te nemen. Mijn broer liet me zien hoe ik met een paar kabeltjes simpel muziek kon rippen van radio shows tot tv programma's. Daar ben ik nooit mee opgehouden."

Voor de post-corona sessie gebruikte Wing van alles: opnames met de telefoon, samples uit documentaires. "Het idee dat je overal geluid vandaan kan halen neemt

me terug naar de kamer van mijn oma. Ze woonde bij ons in huis en paste eigenlijk altijd op. Misschien dat daarom ook de spelcomputer op haar televisie was aangesloten. Op een gegeven moment had ik door hoe je de soundtrack van een game apart kon afspleten en hoe je de geluidseffecten en nummers in het menu aan of uit kon zetten. Zo begon ik via de stereo 'mixtapes' te maken. Als oma vroeg wat ik aan het doen was, zei ik dat ik een spelletje deed."

Wing is een veelgevraagde dj. Hij draait al zo'n 14 jaar en haalt zijn tracks overall vandaan. "Neem het nummer Ayo Technology, dat 50 Cent heeft opgenomen met Justin Timberlake – allemaal nerveuze beats en bleepjes maar wat een sound als je de instrumentale versie neemt!" Hij hoort overall mogelijkheden. "Als je Jolene van Dolly Parton op een ander toerental draait, gaat er een wereld voor je open."

Door de residency is hij anders over zijn muziekketuzes gaan denken. "Ik ben als dj altijd een beetje een vreemde eend in de bijt geweest omdat ik zoveel verschillende soorten muziek in mijn sets gebruik. Tijdens het werken aan de tapes besefte ik dat ik daarin geen concessies hoeft te doen. Waarom zou ik tracks spelen, alleen omdat ze populair zijn? En waarom zou ik andere weglaten uit een soort angst dat het niet zou kunnen? Juist als ik me laat leiden door mijn eigen smaak, voeg ik iets toe van waarde en ben ik compleet mezelf!"

POST-CORONA SESSIES WITH WING MOK

Music was destined to be Wing Mok's true passion from the moment his brother took him to record shop Sounds in Venlo when he was only seven. Ming browsed the second-hand albums and came home with new wave and garage rock. The first record he got as a birthday present was Superfly by Curtis Mayfield's; the groove never let go of him since. Wing's post-corona residency was all about places, memories, moods and, of course, music.

"I didn't really have a clear idea of what I wanted to make, but in my first meeting with Lucas, I decided on a series of mixtapes related to specific places and events in Ein-

dhoven. We talked about the corner of Kerkstraat and Wal, where a friend once confessed to me that his whole life was one big lie, and where Lucas had first kissed a new love. That's how it started."

"The idea was for it not to become a soundtrack, but more of an investigation into local sounds and musical associations with a few places that had recently been meaningful to me. Some things are really related to the lockdown. The fatigue that got to me during curfew, or the violent atmosphere of the riots on 18 Septemberplein and the protests around Stadhuisplein. I made five tapes related to different locations: the coordinates and themes are printed on the side of the cassette. We're adding hand-cut booklets with photographs, made on the Riso printer."

The choice for tapes might seem a bit less obvious in a digital age but this too comes with a story. "Somewhere in 1999 or 2000, my father gave me an old Philip boombox that was gathering dust at the place where he was work-

ing. I started recording music with it. My brother showed me how easy it was to rip music from radio shows or tv programmes: all it took was a couple of cables. And I never stopped doing that."

For the post-corona sessions, Wing used all kinds of sources, including phone recordings and samples from documentaries. "The idea that you can find sounds anywhere takes me back to my granny's room. She was living with us and she was often looking after us. Maybe that's why the game computer was connected to her television. At some point, I had figured out how to play the soundtrack of a game separately and how to switch the sound effects and tunes on and off in the menu. That's how I started to make 'mixtapes' over the stereo. When my gran asked me what I was doing, I just said I was playing video games."

Wing is in demand as a DJ. He's been playing for 14 years now and he finds his tracks anywhere. "Take that song Ayo Technology that 50 Cent recorded with Justin Timberlake – nothing but nervous beats and bleeps, but what a sound when you play the instrumental version!" He hears possibilities in the most unexpected places. "Fiddling with the speed of Dolly Parton's Jolene, opens up a whole new world."

The residency made him rethink his choice in music. "As a DJ, I've always been the odd one out because I use so many different kinds of music in my sets. While I was working on the tapes, I realised that there really is no need for me to compromise. Should I play some tracks, just because they're popular? And should I leave out others, out of fear that it's 'not done' to play them? Following my own taste actually makes the set more valuable, and lets me be myself completely!"

POST-CORONA SESSIES MET NOORTJE

"Ik zou graag eens... timmeren," schreef Noortje Pullens toen ze hoorde over de Post-Corona sessies en zich afvroeg wat ze bijvoorbeeld zou willen. Ze werkt als planoloog bij een gemeente en zit een groot deel van de dag achter een computer. Het is niet dat ze haar baan niet leuk vindt, maar ze wordt er wel heel blij van als ze iets met haar handen maakt. Een vensterbank, een trapleuning, een plank voor op de platenkast... "Het liefst bouw ik de hele platenkast, maar daar heb ik de ruimte en de kunde nog niet voor." Nou, daar is dus de Post-Corona sessie voor.

Noor was benieuwd of ze echt zo handig was als ze dacht. En als ze het echt leuk vond, zou ze bijvoorbeeld een stage kunnen gaan doen bij een timmerman om het vak te leren. "Ze heeft in elk geval talent," aldus Lucas Maassen, die haar begeleidde tijdens deze residency. "Het was supervet," zegt Noor, "zonder Residency for the People was ik nooit aan die platenkast begonnen. Lucas heeft me meteen aan het werk gezet."

"We zijn eerst gaan tekenen hoe ik het wilde hebben, ik had het wel min of meer in mijn hoofd, maar Lucas kwam ook met een paar geweldige ideeën. De kast heeft een plek voor de stekkers en de apparatuur en bakken om snel door de platen te bladeren. Toen we alle maten hadden zijn we de onderdelen gaan zagen op de grote zaagtafel in de werkplaats. Zo'n ding is geweldig: alles is recht en de delen sluiten ook echt op elkaar aan!"

Het monteren was nog wel een klus. "Het leek me mooi om lamello verbindingen te gebruiken," zegt Lucas; "zodat je geen schroeven ziet." Lucas wist niet precies hoe het in elkaar paste, en ik ook niet natuurlijk, maar we hebben samen uitgevonden hoe het werkt." Uiteindelijk zat de kast in elkaar. "Maar we hadden ook nog een onderdeel nodig," zegt Lucas; "dat hebben we toen zo'n beetje geïmproviseerd."

De kast was keurig binnen de tijd klaar én binnen budget. Om het te vieren heeft Noortje een avond gedeeld in het café aan de Kerkstraat. "Ik heb die kast niet voor niks nodig: ik speel in een band en draai regelmatig platen op feesten. Niet dat ik elke keer die kast mee ga nemen, maar ik heb wel veel platen."

Tijdens de residency is Noortje er achter gekomen dat ze meubels maken in elk geval ontzettend leuk vindt... en dat ze best handig is. "Mijn partner en ik zijn naar huizen aan het kijken en één van de eisen is nu dat er een flinke schuur bij staat. Ik geloof niet dat ik meubelmaker zou willen worden, volgens mij doe je dan toch wel vaak hetzelfde – je kan niet elke dag een andere stoel maken tenslotte – maar om in mijn vrije tijd voor andere mensen ook eens een speciale kast of tafel te maken, dat lijkt me zeker de moeite waard."

POST-CORONA SESSIONS WITH NOORTJE

"One day, I would like to... build something from wood," Noortje Pullens wrote when she heard about the Post-Corona sessions and wondered what she would like to do. She's working as a city planner with a municipality and spends most of her days behind a computer. It's not that she doesn't like her job, but it just makes her very happy to build something with her own hands. A window sill, a handrail, a shelf for the record cabinet... "I would rather build the entire cabinet, but I haven't got the space nor the skills yet to do so." Well, that's exactly what the Post-Corona sessions were meant for.

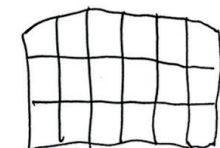
Noor was curious to see if she's as dexterous as she thought she was. And if she would actually enjoy it, she could start an internship with a carpenter for instance, to learn the trade. "At least she has the talent," according to Lucas Maassen, who guided her during this residency. "It was super cool," Noor says, "without Residency for the People, I would never have made this record cabinet. Lucas put me straight to work."

"We first made a drawing of exactly how I wanted it to be. I did have some pictures in my mind, but Lucas came up with some great ideas as well. The cabinet has a cupboard for the plugs and the equipment, and trays to quickly shift through the records. When we had all the measurements, we started to cut the parts using the large table saw in the workshop. It's a great machine: everything is straight and the parts actually fit together!"

Putting everything together still was a challenge. "I thought it would be nice to use lamello joints," says Lucas, "so you don't see any screws." "Lucas didn't really know how things fitted together, and neither did I of course, but together we figured out how it works." Eventually, construction was ready. "But we still needed to build support at the base," Lucas says: "so we kind of improvised something."

The cabinet was finished on time and well within budget. To celebrate, Noortje played a set at the bar in the Kerkstraat. "I made that cabinet for a reason: I play in a band and I often deejay at parties. It's not as if I'm going to bring that cabinet with me everywhere I play, but I do have a lot of records."

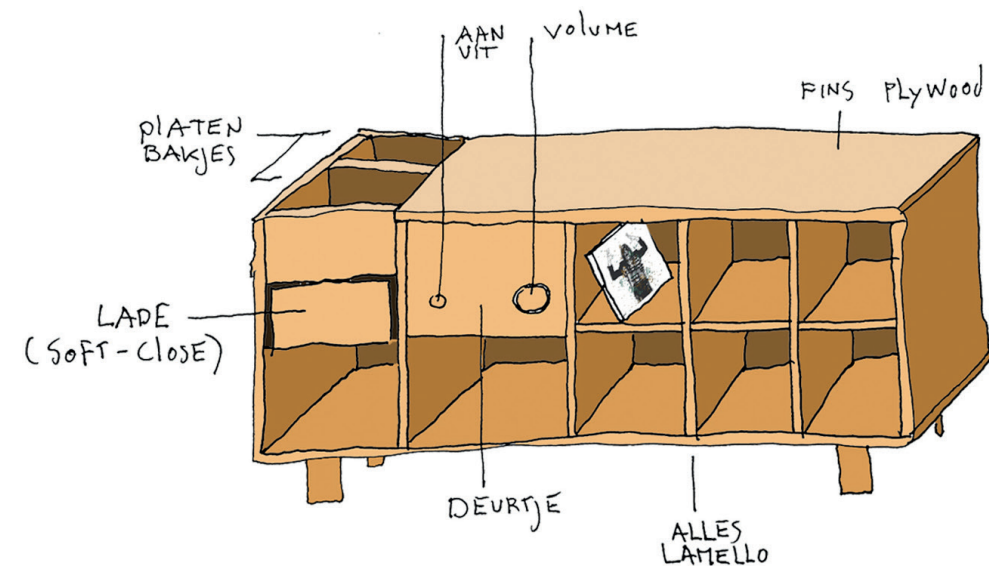
During the residency, Noortje found out that she does enjoy making furniture a lot... and that she's quite handy. "My partner and I are looking to buy a house and we've added another demand to our list: it has to have a large barn. I don't think I would want to be a carpenter because I'm afraid it would be a bit repetitive – it's not like you can make a different chair every day, is it? – but to make a special cabinet or a table for other people in my free time, I think that's definitely worth it."

RESIDENCY
FOR THE PEOPLE

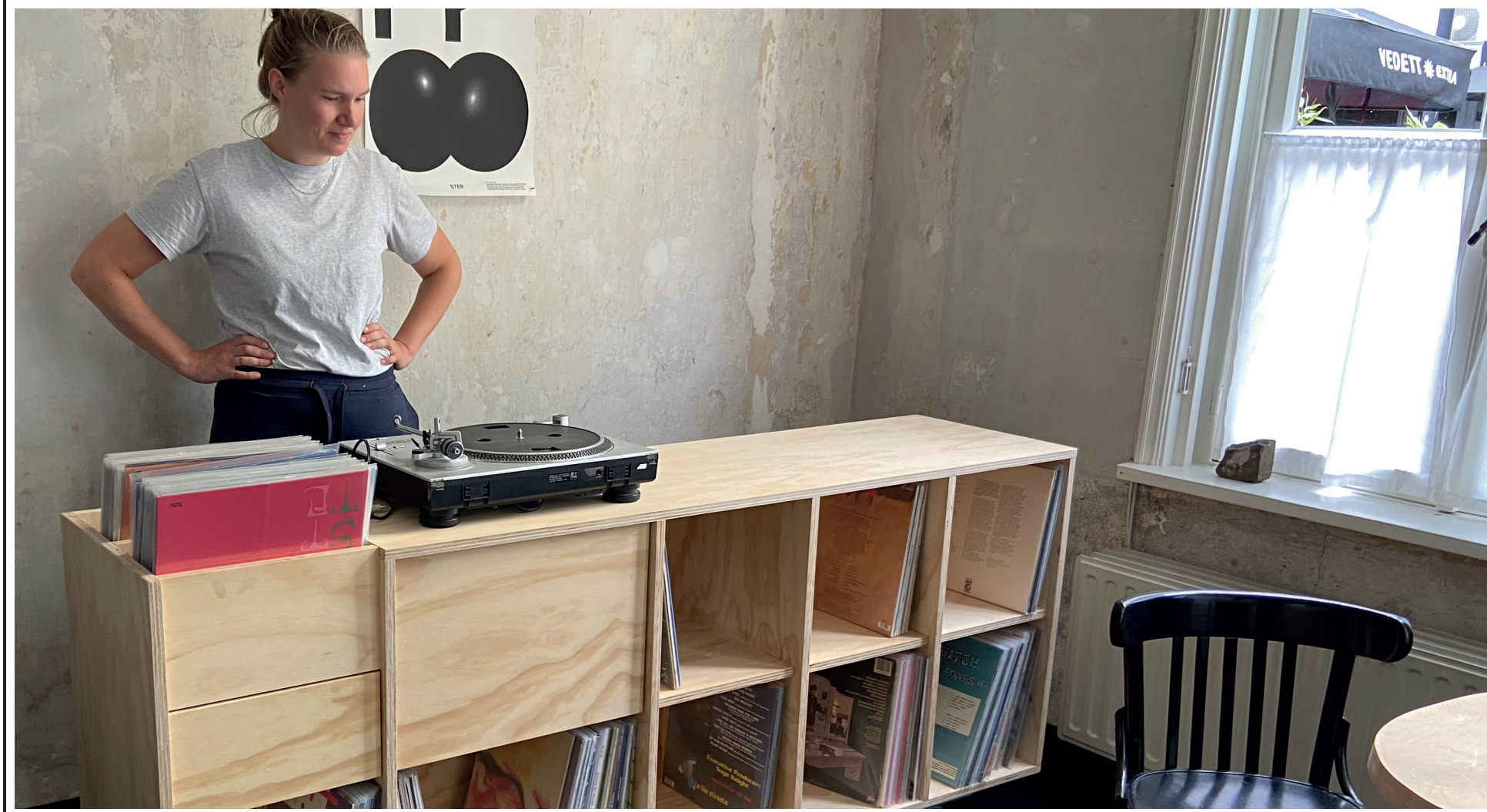
POST-CORONA SESSIONS

PRESENTEERT
NOOR'S PLATENKAST

MET
NOOR + MEEË

OP VR. 30-07 OM 20:00 UUR
KERKSTRAAT 1

DUCK DESIGN WEEK

"De rebelse behoefte om onnozel te doen, het lichaam volledig te gebruiken en de wereld opnieuw te verkennen met naïviteit, ligt in de kern van The Way of the Duck, om buiten menselijke verantwoordelijkheden, gewoonten en verplichtingen te handelen—net zoals eenden dat doen. Waarom zou je niet in cirkels zwemmen, op één been balanceren en ineens wegvliegen omdat je er zin in hebt? Hij maakt een hoed met een eend erop. Wie weet waarom? Hij maakt een tekening met zijn uitgebreide vogelvisie en stopt dan om in de lucht te schreeuwen!"

2021 was het jaar van de Eend, in de wereld van Miles Worner. In de zomer van 2021 studeerde hij studeerde af aan Design Academy Eindhoven. Terwijl onze wereld was gelimiteerd met reisbeperkingen, avondklokken en thuiswerken en de frivoliteiten van het leven in de wacht werden gezet, waren de parken voor velen een plek om tot rust te komen. Daar waar de eenden in vijvers en rivieren leven, vonden mensen de smaak van wilde vrijheid, een plek om los te laten, te spelen met rust die over het water glinstert. Hier in deze parken leeft nonchalant, met veren en een gekke snavel: de Eend!

Ze hadden het druk—of niet druk, net waar ze zin in hadden—met achter hun rug krabben en doelloos rondkijken. Ze sprongen in het water en zwommen in cirkels met hun hoofd onder water. Ze joegen elkaar achterna en verdedigden een hoek van de vijver. Daarna slenterden ze door de buitenwijken en aten tuinslakken van gastronomische kwaliteit en spetterden rond in neoklassieke fonteinen—beton en miniatuur. Toen ze daar genoeg van hadden, KWAAAANKKKTEN ze en spetterden weg.

Het bezoeken van de Eenden werd in deze tijd voor velen een nieuwe routine en de relatie tussen Eenden en mensen uit de stad werd urgenter. Sinds dat de eerste geïndustrialiseerde steden de levens van de mensen die er woonden in compartimenten begon te verdelen, zijn Eenden een cruciaal onderdeel geweest van het stedelijke DNA. Hun plaats is die van bewakers van de natuur, van dierlijke instincten en rust. Toen ambachtslieden en generalisten verantwoordelijk werden voor steeds specifiekere rollen in het functioneren van de stedelijke samenleving, maakten de eerste stadsparken deze nieuwe levens dragelijk. Ze boden ruimte voor het onderhouden van een relatie met de natuur, voor schone, groene plekken, voor beweging, frisse lucht en een moment om te

pauzeren en de Eendjes te voeren. Tijdens dit tijdperk werden speciale Eenden uit het buitenland gehaald en later vrijgelaten uit de privé domeinen van elite collecties en privé parken. Het park was vooral een nuttige voorziening voor de mensen.

Eenden bezoeken in het park werd vorig jaar voor velen een belangrijke routine en voor sommigen zelfs een obsessie. 'ionlywannawatchducks' begon als een lock-down-initiatief om gezamenlijk de dichtstbijzijnde en beste plekken om Eenden te kijken in kaart te brengen. Het project ging viral en door het enorme aantal inzendingen crashten uiteindelijk de servers. Het belang van het stadspark is de afgelopen jaren alleen maar groter geworden met grootse plannen om steden groener te maken en de grens tussen natuur en stad te vervagen. Maar Miles vraagt zich af of het streven naar een gezonder evenwicht tussen stedelijke verantwoordelijkheid en de vrijheid en vrede van de natuur niet vanuit een meer sociale en gedragsmatige plek moet komen. Onze gevederde vrienden werden de inspiratie voor al dat waar we meer van nodig hebben in ons stadsleven buiten het park: hij wilde meer als een Eend zijn...

Tijdens de drukke Dutch Design Week van 2021 kaapte Miles het designprogramma en maakte er bij Residency for the People 'Duck Design Week' van. Duck Design Week was een moment om alle Eenden dingen samen te brengen en hun wijsheid te omarmen. Hij gelooft dat designshows, met hun kunstmatige schijnwerpers, de geur van vers gedrukte visitekaartjes en bullshit, onze relatie met hoe we in de stad leven en wat het betekent om stedelijk te zijn, niet verbeteren.

Miles verhef de Eendenvijver tot een tempel en begon vanaf de waterkant, van dit laatste bastion van frivoliteit,

te leren hoe hij verbinding kon krijgen met zijn innerlijke Eenden-geest. Vanuit die ervaring wilde hij de Eendenvijver in het middelpunt van de Design Week zetten en deze bron van inspiratie en waarheid met andere mensen delen. Miles had de snelle, springerige bewegingen van de Eend geobserveerd, hoe ze hun spieren gebruiken en welke dingen hun opvielen. Hij bond een dode Eend op zijn hoofd en begon te imiteren wat hij zag. Hij bewoog zich door de buurt alsof hij alles voor het eerst zag. De ogen van Eenden zitten aan de zijkant van hun hoofd en hun gehoor is ook niet erg gericht, dus de bewegingen van Miles werden geleid door zijn voeten. Soms voelend met zijn tenen waar hij heen moest en soms stampend op de grond om de textuur van de aarde te voelen—bladeren schoppend en stenen wegschietend.

Na een lang, ritueel proces van zoeken naar verbinding met zijn innerlijke Eenden-geest, kwam hij dicht bij het vinden van *The Way of the Duck*. Dit werd de naam die alles waarvoor we de Eend koesteren, belichaamt. Nadat hij de dansende tafels had gebouwd en contact had gezocht met een paar vrienden en mede-Eendeliefhebbers, werd Duck Design Week gevuld met alles wat met Eenden te maken had, van eten tot prints, kleimodellen, cocktails, *Duck Tapes*-muziek en ceremonies. Geholpen door de opwinding van de week en een goed gevulde bar, bruisde Residency for the People van de gesprekken over Eenden, van hoe we ze in de cultuur zien en wat hun rol kan zijn, tot puur biologische speculatie. Met de bijdragen van Mizdruk, de Waew Food Experience, Nancy's cocktails en de verkopers op Marktplaats die de muren en kozijnen versierden met kitscherige Eend-memorabilia en ambachtelijke Eenden, hadden de bezoekers van Duck Design Week een vijver om na te denken over wat het betekent om in de stad te leven als mens; om dat idee niet gefixeerd te zien en naar het niet-menselijke te kijken voor alternatieven en speculatie.

Duck Design Week speelde een belangrijke rol in de missie van de Residency for the People als project: Design dicht bij het dagelijks leven brengen, een toegang voor het kwaad van het kapitalisme op het gebied van creativiteit en kritiek; om het traditionele voorrecht van creatief onderwijs om te keren en daarmee een ruimte te creëren die de grenzeloze creativiteit en collectieve intelligentie van de mensen aanmoedigt en activeert.

"At the heart of The Way of the Duck is a rebellious need to be silly, to fully use the body and explore the world afresh with naivety, to act outside human responsibilities, customs and obligations—just as ducks do.

Why not swim in circles, balance on one leg and suddenly give flight because you feel like it?

He makes a hat with a duck on it. Who knows why?

He makes a drawing with his extended bird vision and then stops to shout in the sky!"

2021 was the year of the Duck, in the world of Miles Worner. He graduated Design Academy Eindhoven in the summer of 2021 as our world had closed in with travel restrictions, curfews and working from home, the frivolities of life were put on hold. And the parks, where the Ducks live in ponds and rivers, became for many a place of play and release, a taste of wild freedom and tranquility shimmering across the water from a better place. Here in these parks lives nonchalance, wearing feathers and a silly bill on its face: the Duck!

They were busy—or not busy, as they liked—scratching their backs and looking around aimlessly. They were jumping into the water and swimming in circles with their heads under the water. They chased each other and defended a corner then they strolled around suburbia eating gourmet garden snails and splashing about in neo-classical water fountains—concrete and miniature. When they had enough of all that, they QUAKKKKKED and splashed away.

Visiting the Ducks became part of the new routine for many in this time and the relation between Ducks and the people of the city became more necessary. Their place as guardians of nature, of animalistic instincts and tranquility with time has been a crucial part of the urban DNA since the first industrialised cities began to compartmentalise the lives of its resident humans. There, as craftspeople and generalists became responsible for more and more specific roles in the functioning of urban society, the first city parks were what made these new

lives sustainable. They offered space for maintaining a relation with nature, for clean, green space, for exercise, fresh air and a moment to pause and feed the Ducks. During this era, special Ducks were brought from abroad and let free from the private realms of elite collections and private parkland. The park was a utility of the people.

The routine of visiting the Ducks in the park was consolidated for many last year, even becoming an obsession for some. 'ionlywannawatchducks' started as a lock-down initiative to collectively map the nearest and best places to watch ducks. The project went viral and the sheer number of submissions eventually crashed the servers. The importance of the urban park has only continued to grow in recent years with grand plans to make cities more green and delineate the boundaries between nature and city. But Miles wonders if trying to reach a more healthy balance between urban responsibility and nature freedom and peace should not come from a more social and behavioural place. Our feathered friends became the inspiration for what we need more in our urban lives outside the park: he wanted to be more like a Duck...

During the busy Dutch Design Week of 2021, Miles hijacked the design program and turned it into 'Duck Design Week' at Residency for the People. Duck Design Week was a moment to bring together all things Duck and to embrace their wisdom. He believes that design shows, with their artificial spotlights, the smell of freshly printed business cards and bullshit, weren't going to mend our relationship with how we live within the city and what it now means to be urban.

Miles elevated the Duck Pond to a temple and had begun to learn from the waters' edge, from this last bastion of frivolity, how to access his inner Duck spirit. From that experience, he wanted to bring the Duck Pond into the centre of the Design Week and to share its source of inspiration and truth with other people. Miles had observed the Ducks' fast, bouncy movements, how they used their

muscles and which sort of things caught their eye. He strapped a dead Duck on his head and started to imitate what he had been watching. The way he moved through the neighbourhood was as though he was seeing it for the first time: Duck's eyes are on the side of their heads and their hearing is also very non-directional so he led his movement with his feet, sometimes feeling where to go with his toes and other times slapping them onto the ground to feel the nature of the surface—kicking leaves and rocking stones.

After a long, ritualistic process of searching for access to his inner Duck spirit, he became closer to finding The Way of the Duck and this would be the name that would come to embody all that we treasure the Duck for. Once he had built the dancing tables and reached out to some friends and fellow Duck lovers, Duck Design Week became filled with everything Duck from food to prints, clay models, cocktails, Duck Tapes music and ceremony. Lubricated by the excitement of the week and a fully stocked bar, Residency for the People was buzzing with conversations from how we picture Ducks in culture and what their role may be, to pure biological speculation. With the contributions of Mizdruk, the Waew Food Experience, Nancy's cocktails and the sellers on Marktplaats who lined the walls and lintels of kitsch Duck memorabilia and crafts, the visitors of Duck Design Week had a pond to reflect upon what it means to live in the city as a human; to see it as unfixed and look to the non-human for alternatives and speculation.

Duck Design Week played an important chapter in the mission of the Residency for the People as a project: to push the realms of Design closer towards everyday life, an antidote to the poison of capitalism in the realm of creativity and critique; to turn around the traditional privilege of creative education and thereby create a space which encourages and activates the boundless creativity and collective intelligence of the people.

UNBLOCK WORKSHOP MET STIJN OP DE MACKS

Stijn op de Macks is een neurodiverse maker met een onmiskenbare authenticiteit. Onder de naam *Uppenmasch AG Elektrotechnik* bouwt hij onder andere prachtige lampen, stekkerdozen, testers, versterkers, lichtorgels en papierversnipperaars uit grotendeels gevonden materialen. Daarnaast knapt hij plastic kuispstoelen op in zijn eigen werkplaats, en draait hij deephouse als DJ Traxx. Tijdens de Unblock Workshop bouwde hij een prachtige mp3-versterker waar hij uiteindelijk 13 dagen aan werkte.

"Ik hoefde er niet lang over na te denken: ik had nog luidsprekers liggen, en ik wilde de blokken gebruiken om ze daarin onder te brengen. Met vier blokken heb ik twee torens gemaakt die met elkaar verbonden zijn door een achterwand, waarop aan de kant van de luidsprekers de twee versterkers zijn gemonteerd. Aan de andere kant heb ik de twee transformatoren gemonteerd, veilig ingekapseld."

Het apparaat ziet eruit als een kruising tussen een bouwvakkersradio en een sinterklaassurprise—ruige functionaliteit met onweerstaanbare charme. Op de achterkant staan de technische specificaties. 230 V/50 Hz, Max 120 VA/ 0,52 A. "De twee versterkers zijn Velleman kits, K4003," licht Stijn toe, "met elk een PHILIPS TDA 2616 stereo versterker, links en rechts, met 2x15W nominaal. Met twee versterkers en zes luidsprekers haal ik een vermogen van 60W in totaal. Die opzet wilde ik al vanaf het begin."

De audio-aansluiting is een 3,5mm audiojack, die aan de achterkant verbonden is. Daar vind je ook een stekkerdoos, een aansluiting voor een lichtorgel, diverse schakelaars waaronder de *Hauptschalter*, en de aanduiding *Made in Eindhoven, NL, City of Light*. Op de voorkant staat de naam van het ontwerp: *Unblockierte Verstärker*. Een gele sticker maant ons om anderhalve meter afstand te houden, een corona-aandenken dat heel toepasselijk fungeert als een soort waarschuwing voor hoogspanning.

Stijn zelf oogt onverstoort, als hij tijdens een tussen-tijdse presentatie een demonstratie geeft, en vertelt wat er nog aan het apparaat mankeert: "De potentiometer voor het volume is te licht, die moet ik vervangen door een zwaardere. En de hoge tonen zijn te sterk, er moeten andere speakers in. Maar dan moet ik twee nieuwe blokken hebben." "Dat zal geen probleem zijn," zegt François, die een hele stapel kubussen achter de hand heeft. Als begeleider van de Unblock Workshop heeft hij aan Stijn een makkelijke deelnemer: "Hij wist al heel snel wat hij wilde maken met de kubussen, en hij werkt in zijn eigen werkplaats—ik hoef hem niet te helpen, maar het is mooi om hem te zien werken en met hem te praten over de versterker."

Lucas Maassen is een fan van Stijns werk. "Ik vind al zijn ontwerpen fantastisch, ik heb er ook een paar gekocht. Liefst zou ik ze allemaal in huis halen." Tijdens de eindpresentatie, op 3 juli, verzorgde DJ Traxx een set op de *Unblockierte Verstärker*, met het volume op een bescheiden niveau. "Kan hij niet harder Stijn?" vroeg Lucas. "Jawel," had Stijn geantwoord, "maar dan kunnen de gasten geen fatsoenlijk gesprek meer voeren!" Een andere versterker van *Uppenmasch AG Elektrotechnik* staat in het café aan de Kerkstraat en is eigendom van Lucas. Maar de *Unblockierte* is niet te koop: die houdt Stijn zelf voor de volgende dj set.

THE UNBLOCK WORKSHOP

NEURODIVERSITEIT
X
DESIGN

Hoe kunnen we de samenleving zo inrichten dat neurodiverse mensen niet zoveel extra barrières hoeven te overwinnen? Wat zijn de voorwaarden voor hen om hun eigen talenten te ontdekken en te ontwikkelen? Ontwerper François Chambard onderzoekt deze en soortgelijke vragen in een reeks neurodiverse ontwerpworkshops die aansluiten bij het programma van Residency for the People. Voor de eerste editie, de Unblock Workshop, ontvingen de drie deelnemers een aantal standaard blokken met de simpele opdracht: "maak er iets van!"

In zijn toelichting zegt François: *Wij geloven dat neurodiverse mensen van zichzelf ontwerpers zijn en dat de ontwerpwereld kan profiteren van hun talent en bijdrage. Langzaam raakt de samenleving gewend aan het idee dat neurodiversiteit veel meer voorkomt dan we denken. De rollen worden omgedraaid. Sommige werkgevers en scholen beginnen te begrijpen dat er niet slechts één manier is om te werken en te leren en dat onconventionele ervaringen en benaderingen meegenomen moeten worden. Wij willen neurodiverse mensen een platform bieden dat zich aanpast aan hun behoeften en capaciteiten. Niet andersom. Een platform waar ze hun unieke zelf kunnen zijn.*

Ontwerpen en maken bieden een ideale taal: één die individueel wordt beoefend en collectief gewaardeerd en begrepen. Tijdens praktische workshops zoeken we uit hoe de residenten design kunnen gebruiken als tool om zichzelf te zijn en iets te maken dat voor hen betekenisvol is. Deelnemers worden uitgenodigd (maar niet verplicht) om hun ervaringen uit het dagelijks leven als neurodiverse personen te delen en te vertellen hoe dat van invloed is op de manier waarop ze de wereld zien en vormgeven.

In de Unblock Workshop kregen de drie residenten standaard houten blokken (15x15x15 cm) en werden ze uitgenodigd om ze eigen te maken. Alle traditionele maakmethoden werden aangemoedigd (doe-het-zelf, ambacht, bricolage, collage, enz.), evenals meer interpretatieve methodes (verhalen vertellen, fotografie, reizen, enz.) waarvoor niet noodzakelijk een fysiek object nodig is. De drie deelnemers toonden een ongelooflijke mate van zelfbeschikking, vaardigheden en onafhankelijkheid. Af en toe was er gerichte technische ondersteuning nodig voor het maken van de projecten. Iedereen begon met dezelfde blokken en eindigde met verschillende resultaten die persoonlijke interesses en gevoeligheden laten zien, al weeft er ook een onzichtbare draad van verbondenheid doorheen.

De Unblock Workshop vond plaats in juni 2021 en werd afgesloten met een presentatie op Kerkstraat 1 in Eindhoven. Unblock Workshop,

NEURODIVERSITY
X
DESIGN

How can we organise society in such a way that neurodiverse people won't need to overcome so many extra barriers? What are the conditions for them to discover and develop their own talents? Designer François Chambard is investigating these and similar questions in a series of neurodiverse design workshops that connect to the programme of Residency for the People. For the first edition, the Unblock Workshop, three participants received a couple of standard blocks with the simple assignment: "make something out of them!"

In an explanation, François says: *We believe that neurodiverse people are designers by default and that the design field can benefit from their talent and contribution. Society is slowly getting used to the idea that neurodiversity is far more present than we think. The tables are turning, some employers and schools start to understand that there is not only one way to work and learn and that unconventional voices and approaches should be heard and included. We want to provide a platform to neurodiverse people to express their unique selves and that adapts to their needs and abilities. Not the other way round.*

Design and making provide an ideal language: they are individually practiced and collectively appreciated and understood. During practical workshops, we figure out how participants can use design as a tool to be who they are and to make what is meaningful to them. Participants are invited (but not required) to share their experiences as a neurodiverse human in day-to-day life, and how that influences the way they see and shape the world.

In the Unblock Workshop, three residents were provided basic wooden blocks (15x15x15 cm) and were invited to make them their own. All traditional making methods were encouraged (DIY, craft, bricolage, collage, etc.) as well as more interpretative ones (storytelling, photography, travel, etc.) not necessarily requiring the production of a physical object. The three participants demonstrated an incredible level of self-determination, skills and independence. Occasionally pointed technical support was necessary for the making of the pieces. Everyone started with the same blocks, provided to them, and everyone ended up with different results that speak to personal interests and sensibilities, yet somehow are all connected with an invisible thread.

The Unblock Workshop took place in June 2021 and was concluded with a presentation at Kerkstraat 1 in Eindhoven.

UNBLOCK WORKSHOP WITH STIJN OP DE MACKS

Stijn op de Macks is a neurodiverse maker of undeniable authenticity. Under the company name *Uppenmasch AG Elektrotechnik* he builds the most wonderful lamps, power strips, testers, amplifiers, light organs and paper shredders, mainly from scavenged materials. He also patches up plastic bucket seats in his own workshop and plays deephouse as DJ Traxx. During the Unblock Workshop, he built a beautiful mp3-amplifier that eventually took him 13 days to finish.

"The idea came spontaneously; I still had some speakers lying about, and I wanted to use the blocks to house them. So, I took four blocks and turned them into two towers, connected by a back panel with two amplifiers mounted on them at the speaker side. On the other side, I mounted the two transformers, safely encapsulated."

The set looks like a site radio disguised as a home-made father's day gift—rugged functionality paired with irresistible charm. On the back side you'll find technical specifications like 230 V/50 Hz, Max 120 VA/ 0,52 A. "The two amplifiers are Velleman kits, K4003," Stijn explains, "each coupled with a PHILIPS TDA 2616 stereo amplifier, left and right with 2x15W nominal. With two amplifiers and six speakers I can generate a total of 60W. That was my goal from the start."

The audio-connection is a 3.5mm audio jack, connected at the backside. That's where you also find a power strip, a light organ connection, several switches including the *Hauptschalter*, and the indication *Including in Eindhoven, NL, City of Light*. The frontside sports the name of the design: *Unblockierte Verstärker*. A yellow sticker urges us to keep a safe five-foot distance, a covid-reminder that appropriately doubles as some kind of high-voltage danger warning.

Stijn himself seems imperturbable when he demonstrates the amplifier at an interim presentation and points out the points of improvement: "The potentiometer for the volume is too light, I need to replace it by a heavier one. And the high tones are too dominant, I should put in new speakers. But I'll need two new blocks for that." "That won't be a problem," says François, who keeps a whole pile of cubes in reserve. As the guide of the Unblock Workshop, he doesn't need to give Stijn much support. "He knew almost right away what he wanted to make with the blocks, and he has his own workshop at home—I don't need to help him, but I really enjoy watching him work and to talk about the amplifier with him."

Lucas Maassen is a fan of Stijn's work. "I think all his designs are fantastic. I bought several of them. I would buy them all if I could." During the final presentation on July 3, DJ Traxx played a set on the *Unblockierte Verstärker*, with the volume dialed down to modest levels. "Can't it play any louder Stijn?" Lucas asked. "Sure, it can," Stijn replied, "but if I turn it up, the guests can't have a decent conversation anymore." The Residency for the People bar at the Kerkstraat has its own *Uppenmasch AG Elektrotechnik* amplifier, owned by Lucas. But the *Unblockierte* is not for sale: Stijn is keeping it for his next DJ set.

UNBLOCK WORKSHOP MET LUCA JOOSTE

De blokken van Luca Jooste zijn overgenomen door een stel absurde wezens die zo uit een schilderij van Jeroen Bosch ontsnapt hadden kunnen. Hun bontbeschilderde koppen, met uitpuilende ogen, vier monden, stekels, voelsprietten of bespikkelde tongen, lijken op te duiken uit de kubussen als geesten die zich ongeneerd manifesteren. Zo op het eerste gezicht goedaardig, lijken ze tegelijkertijd onbeheersbaar in hun overweldigende verbeeldingskracht. Hoe heeft Luca de Unblock Workshop ervaren?

"Ik had een lastige periode achter de rug," zegt Luca, die studeert aan de Design Academy Eindhoven. "Ik weet pas sinds een jaar van mijn neurodiversiteit, en het koste me veel moeite om uit te zoeken hoe ik daar mee om kon gaan. De Unblock Workshop kwam precies op het goede moment, midden in de zomermaanden. De regelmaat van een paar weken vroeg opstaan, ontbijten en gaan werken aan mijn beelden, heeft ervoor gezorgd dat ik veel makkelijker in een ritme kwam om te studeren."

Luca boetseerde de koppen rechtstreeks op de blokken, met sneldrogende klei. "Tijdens de workshop had ik mijn eigen werkplek ingericht op zolder, waar ik me kon terugtrekken in mijn eigen wereld. Muziekje erbij, alle spullen om me heen, films ter inspiratie—heerlijk. Het verraste me hoeveel werk ik kan doen in korte tijd als alles klopt: een interessant project met een duidelijke deadline en plezier in wat ik aan het doen ben."

"De blokken waren super als uitgangspunt, zonder zo'n concrete aanleiding zou ik niet weten waar te beginnen. Dan is het net als een trap waarvan de onderste treden ontbreken. En François heeft me enorm geholpen om me te concentreren op het haalbare. Ik had eindeloos veel ideeën, maar hij herinnerde me er steeds aan dat we maar een paar weken de tijd hadden, en dat het beter was om te zorgen dat de beelden waar ik aan begonnen was ook af kwamen."

Zijn ervaring in de workshop heeft hem geleerd dat hij eigenlijk helemaal niet zoveel extra begeleiding nodig heeft op de academie. "Het is belangrijk dat er ruimte is voor een gesprek waarin je je niet per se hoeft te verantwoorden, maar gewoon even stil kan staan bij wat je aan het doen bent. Eens in de twee weken een één-op-één gesprek van tien minuten, meer vraag ik niet. Maar daarvoor moet ik naar de studiebegeleider, ik moet formulieren invullen..."

"Het moeilijkste aan neurodiversiteit is dat het niet altijd goed uitpakt om erover te vertellen. Sommige mensen zijn vol begrip, anderen reageren heel afwijzend, en daar kun je heel onzeker van worden. Je moet steeds een afweging maken of je er wel of niet over begint, je verzint allerlei strategieën om je neurodiversiteit te camoufleren. Het zou zoveel schelen als dat niet meer hoeft!"

Luca zich liet inspireren door uit hout gesneden maskers uit verschillende culturen. De felle kleuren verwijzen naar complexe Afrikaanse kralenkunst. In totaal maakte hij zes beelden, die tijdens de presentatie in de tuin op

sokkels stonden. Hij denkt er niet aan ze te verkopen. "Ze hadden niet echt een doel, maar nu koester ik ze als mijn mascottes."

UNBLOCK WORKSHOP WITH LUCA JOOSTE

The blocks of Luca Jooste have been taken over by a couple of ludicrous creatures that look like they recently escaped from a Jeroen Bosch painting. Their colourfully painted heads, with bulging eyes, four mouths, feelers, spines or speckled tongues, seem to emerge from the cubes like ghosts that impudently manifest themselves. They appear to be benign, and at the same time they might well be beyond control in their overwhelming imaginative force. How did Luca experience the Unblock Workshop?

"I was just leaving a difficult period behind me," says Luca, who studies at the Design Academy Eindhoven. "It's only been a year since I learned about my neurodiversity, and it was hard to figure out how to deal with it. The Unblock Workshop came at the exact right time, in the middle of summer. The routine of getting up early, making breakfast and starting to work on my sculptures for a couple of weeks, made it much easier to settle into a rhythm of regularly studying."

Luca shaped the heads directly on the blocks, using fast-drying clay. "During the workshop, I had fitted out my only little workplace in the attic, where I could retreat into my own world. Some music, all my stuff withing reach, films for inspiration—it was wonderful. It amazed me how much work I can do in a short amount of time when everything falls in place: an interesting project with a clear deadline, that I actually enjoy doing."

"The blocks were great as a point of departure; without such a specific trigger, I wouldn't know where to begin. It would be like a staircase with the first few steps missing. And François helped me enormously to concentrate on the attainable. The ideas just kept coming, but he reminded me constantly that we only had a few weeks of time, and that it was better to make sure that the sculptures I had started, would actually be finished."

His experience in the workshop has taught him that he doesn't really need that much extra guidance at the academy. "It's important to have a chance to talk about your work without the need to justify it, just to take a step back from what you're doing. A ten-minute one-on-one conversation every two weeks, that is all I ask. But to get it, I need to go and see the counsellor, I need to fill out forms..."

"The hardest part about neurodiversity is that it doesn't always work well to talk about it. Some people are very understanding, others can be quite dismissive, and it can make you pretty insecure. You constantly need to gauge whether or not to bring it up, you invent all kinds of strategies to camouflage your neurodiversity. It would make such a difference if that were no longer necessary!"

Luca found inspiration in wood-carved masks from different cultures. The bright colours refer to the intricate African bead art. He made six sculptures in total, that were standing on pedestals during the garden presentation. But selling them is out of the question. "They didn't really have a purpose, but now I cherish them as my mascots." Unblock

WORKSHOP MET DAISY DAWSON

Daisy Dawson studeert aan de Design Academy Eindhoven. Ze is spontaan en praat graag, ze heeft een prima sociaal leven en ze is neurodivers. "Ik ben het gaan beschouwen als iets bijzonders, maar het zit wel vaak in de weg." Op de academie, waar ze zich richt op social design en system design, vindt ze het bijvoorbeeld lastig om haar vele ideeën te visualiseren, ook al kan ze die nog zo levendig beschrijven aan haar docenten. Hoe pakte de Unblock Workshop uit voor haar?

"Het was sowieso heel fijn dat ik de kans had om een residency te doen. Ik wist natuurlijk dat er allerlei soorten residencies zijn, maar ik zag me daar zelf nooit aan deelnemen. Het feit dat de Unblock Workshop speciaal bedoeld was voor neurodiverse mensen, maakte het toegankelijk. Ik voelde me erdoor gesterkt: om buiten de academie aan design te werken, en te merken dat neurodiversiteit dingen niet gecompliceerder maakt, maar juist interessanter."

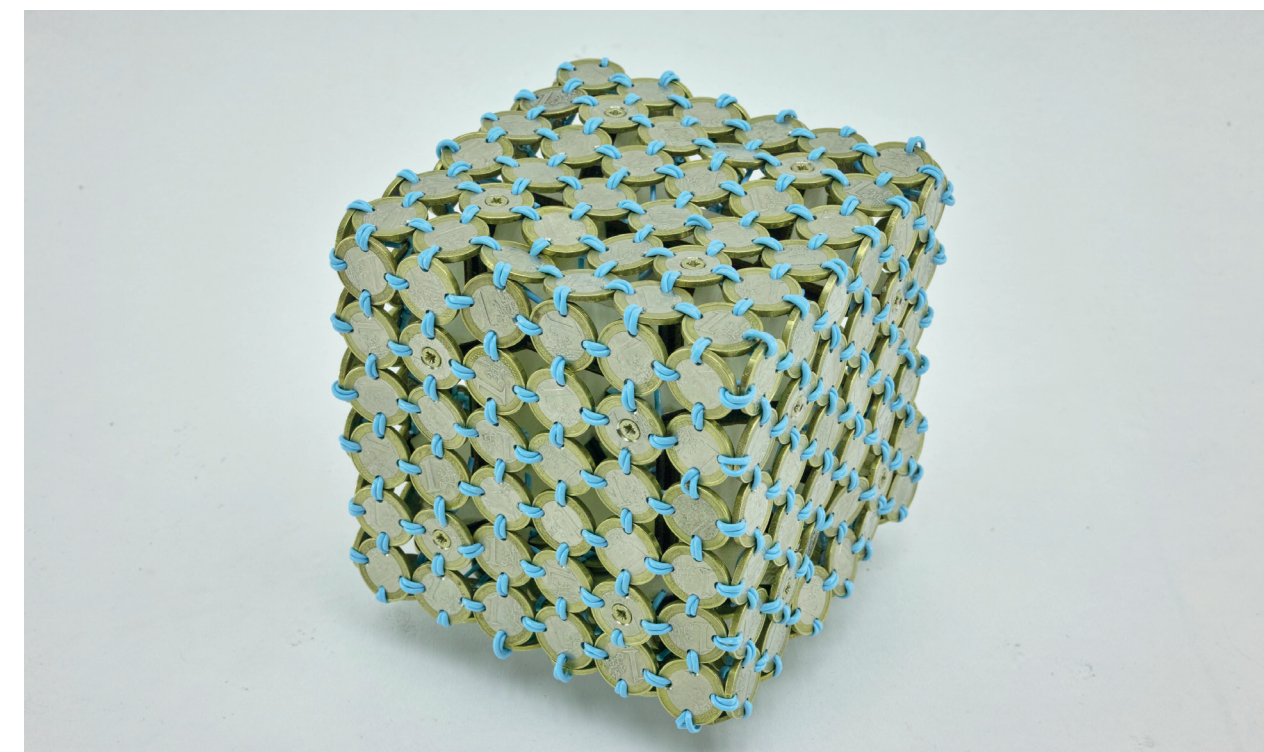
Het is zeker interessant om te zien hoe Daisy's aandacht zich snel verplaatste van François' houten blokken naar het materiaalbudget van 250 dat ook beschikbaar was voor deelnemers aan de workshop. Wat als ze het tastbare geld op de een of andere manier als materiaal kon gebruiken om een kubus te maken? Mensen voor wie 250 een aanzienlijk bedrag is zouden zich beledigd kunnen voelen natuurlijk. Maar wat maakt het nou uit of je het uitgeeft aan hout of verf of wat dan ook, of dat je het direct gebruikt?

Met haar concept roept Daisy vragen op over hoe we design waarderen en wat designers eigenlijk doen om waarde te genereren. Tegelijkertijd stelt ze het idee aan de orde van geld als bouwsteen van de samenleving; je moet iets produceren om geld te verdienen, maar je hebt weer geld nodig om iets te produceren; uiteindelijk zijn we alleen nog bezig met geld, met facturen, beurzen, subsidies; de originele ideeën worden een bijzaak bij de jacht op geld. "De uitdaging was om al de ideeën die ik had te verwerken in een concrete vorm. Daarbij was de hulp van François echt heel belangrijk. Door hem lukte het."

Het leidde tot een kubus gemaakt van 216 euromunten, elk met vier zorgvuldig geboorde gaten om ze samen te binden met een turquoise touwtje. Als je de munten meetelt die afvielen tijdens het experimenteren, vertegenwoordigt het blok heel aardig het beschikbare budget. Het is 14x14x14 cm en dichter kun je binnen dit concept niet komen bij het originele houten blok van 15x15x15cm. Uitzoeken hoe je de gaten boort en ze dan allemaal boren; uitzoeken hoe je de munten samenbindt zodat de structuur blijft staan; en de kubus maken... niet slecht voor een workshop van drie weken.

"De workshop was kort, maar erg waardevol. Ik heb ervaren dat ik met iemand kan samenwerken om mijn ideeën te visualiseren en uit te voeren. Je moet gewoon de juiste mensen vinden. Het voegde ook veel toe dat ik meer persoonlijke begeleiding had dan op de academie en een veilige plek om te praten over wat het voor mij als designer betekent om neurodivers te zijn. Ik zou graag een rol spelen in de volgende workshops, om aandacht te besteden aan individuele strategieën. Uiteindelijk is iedere neurodiverse persoon weer anders: dat je één iemand kent met autisme, wil niet zeggen dat je ze allemaal kent."

UNBLOCK WORKSHOP WITH DAISY DAWSON

Daisy Dawson is a student at the Design Academy Eindhoven. She's easy-going and talkative, she enjoys her social life and she's neurodiverse. "I've come to see it as something special, but it does interfere a lot." In her studies, where she focuses on social design and systems design, she finds it challenging for instance to visualize her many ideas, even if she has no problem describing them vividly to her teachers. How did the Unblock Workshop work out for her?

"First of all, it was really nice just to have the opportunity to do a residency. I knew of course that there are all kinds of residencies, but I never imagined myself as a participant. The fact that the Unblock Workshop was specifically meant for neurodiverse people, made it accessible. It also made me feel empowered: to be able to work on design outside the academy, and feel that neurodiversity doesn't make things more complicated, but actually more interesting."

It's certainly interesting to see how Daisy's attention quickly turned from the wooden blocks François provided to the 250 budget for material costs that was also available for the workshop participants. What if she could somehow use the physical money as a material, and turn that into a cube? Of course, it might insult people to whom 250 represents a considerable amount of money. But what would be the difference between spending it on wood or paint or anything else, and using it directly?

With her concept, Daisy raises questions about the way we value design, and what designers actually do to generate value. At the same time, she reflects on the idea that money is the building block of society; you need to produce something to earn money, but then you need money to produce anything; in the end we're just chasing money in the form of fees, grants, subsidies; the

original ideas become more of an afterthought of the pursuit of money. "To me, the main issue was how to take all my ideas and turn them into a concrete shape. This is where François' help was really important. He made it happen."

The resulting cube consists of 216 euro coins, each with four carefully drilled holes to tie them together with a turquoise cord. If you take the coins in account that were lost in experimentation, the block neatly represents the available budget. And at 14x14x14 cm, it is as close as you can get, within this concept, to the original 15x15x15 cm wooden block. Figuring out how to drill the holes, and drilling them, figuring out how to tie the coins together so the structure holds and constructing the cube... not bad for a three week workshop.

"The workshop was short, but very valuable. It showed me that I can collaborate with someone to visualize and realize my ideas. It's just a matter of finding the right people to work with. It was also enriching to have more personal guidance than I have at the academy, and a secure place to discuss what being neurodiverse means for me as a designer. I would like to be involved with the upcoming workshops as well, to focus on individual strategies. In the end, every neurodiverse person is different: if you know one person with autism, you don't know all of them."

that difficult because I finished it and I painted it myself.

What is the story behind the painting?

Do you know the movie *Kramer vs. Kramer*? They had a ceiling with clouds painted on it.

You've kept it all those years, but now you are selling it.

Well, it takes up a lot of space and it is not very comfortable. If we had a big house, it wouldn't be a problem, but...

And now it will be part of an exhibition.

Yes, that's nice, I never expected that. I was ready to throw it away, and then our daughter said 'oh, that's such a shame, why don't you sell it on Marktplaats'. And now it has this wonderful destination.

4. Steltman stoel, handmade by the seller

How did you get this chair? Did you make it yourself?

I did! I used to have a design-art furniture company. I enjoyed building things besides my regular job. I made several Rietveld designs that way, like the Crate chair and the Hillebrandt. It was a pleasure to construct this Steltman chair, it is tight and compact. I also made it in reverse. Originally, the chair was designed for a jew-

elry shop in The Hague, there were two chairs, this one, and its mirror version. The customers would sit next to each other while the jewelry was being shown. I like to read about that sort of things, and this brought me to Rietveld.

Did you follow his plan, or did you estimate the measures yourself?

I stuck to the original measures. The size of this chair is a bit in-between; it's meant for adults and children as well. A normal chair is much higher actually, but still, adults can sit in it just fine.

But you designed this table yourself, didn't you?

Yes, I took my inspiration from the chair but it's not an original Rietveld design. I made several Steltman chairs and at some point, I thought it would be nice to construct a table for a change; a chair is just a chair, after all. I like to work with wood, and this one is made of pinewood. You could make it from hardwood too, but pine is more flexible and much livelier because of the grain of the wood. Rietveld made many other furniture designs, completely different from this one.

We just picked up a Crate chair before coming here.

I made one of those as garden seats for my daughter as well, with a matching table. That was made of pallet wood. Look, I also built a cabinet from old crates that shop keepers let me have for free. I love working with natural materials and I like the circular character. One day, I will make the Steltman in hardwood too.

5. The Red and Blue model in black, upholstered with leather

Did you make it yourself?

No, I bought it this way. I often visit charity shops, they sometimes have the coolest stuff there. That's how I found this chair, maybe ten years ago. As you can see, it still looks really good, really solid.

And do you know anything about Rietveld; are you interested in what he did?

Not necessarily, but I just think it's aesthetically nice. The other one, the original, isn't really all that beautiful, if you ask me, with the yellow, the blue and red, and that wooden board.

And it's really not comfortable either...

Here, try sitting in this one, it's sort of chill. Yeah, this chair is kind of relaxed, I could watch tv for an evening like this.

And do you think someone built this chair themselves? I guess so, yes. There's no name on it anywhere, no brand. And I haven't changed anything about it, it's just like it was ten years ago.

Nice.

I have one of those portable massage machines for your back. I always use it in this chair.

BOOK FOR SALE

This hands-on workbook playfully explores the tension between originality, imitation and individual taste by delving into Gerrit Rietveld's design legacy through a selection of five do-it-yourself-copies of his iconic chair designs. Who are the people behind these chairs? What motivated them to 'improve' the original design by Rietveld?

Gerrit Rietveld was a Dutch architect and designer who produced a wide range of iconic chairs throughout his lifetime, including the Zig-Zag chair, the Red and Blue chair and the Steltman chair. He was an advocate for 'the universal' in design and blamed individualism for all the bad things happening in the world at the time. Rietveld by the People shows how individualism today is reflected within the remakes / personal interpretations / DIY versions of Gerrit Rietveld's designs.

THE DUMPLING CLUB

LIEFHEBBERS VAN DUMPLINGS: VERENIGT U!

Op 2 augustus 2021 vond in de schaduw van de Sint-Catharinakerk, in een bescheiden bar zonder naam, de eerste bijeenkomst van The Dumpling Club plaats. Onder bezielende leiding van Waew (volledige naam: Jeeraphat Voraphotmuangman) van The Waew Food Programme, maakten de nieuwe clubleden kennis met twee soorten dumplings: Say Ua en Sam Glur. Sai Ua is een Noord-Thais recept voor worst; Sam Glur is Thais voor 'drie vrienden'—in dit geval knoflook, peper en korianderwortel—een veel voorkomende combinatie in Waew's keuken. Na het maken van de vulling, uitrollen van het deeg en het vouwen van de dumplings—ofwel vier uur later—konden de dumplings eindelijk worden gegeten.

Waew: "Sai Ua is een Noord-Thaise worst en dit is het recept van mijn moeder. Ik herinner me dat mijn moeder deze worst al maakte toen ik nog een kind was, samen hebben we hem later ook nog bereid om te verkopen. Nog steeds verkoopt ze deze worst als mensen hem graag willen bestellen. Mijn idee is dus om haar recept voort te zetten in een ander gerecht, zoals de dumpling. De smaak blijft onmiskenbaar pittig en met een Thais aroma."

De missie van The Dumpling Club is simpel: liefhebbers van dumplings komen samen om verschillende soorten dumplings te bereiden en ze vervolgens—uiteraard—ook op te eten. Van Xiaolong Bao tot Pierogi, van Ravioli tot Gyoza, de club verwelkomt verschillende recepten uit verschillende culturen. Hoewel vorm, vulling en omhulsels zich kunnen onderscheiden, gelooft The Dumpling Club juist in het grote, overkoepelende verhaal waar we allemaal onderdeel van uitmaken.

In de paar maanden na de oprichting zijn er nog verschillende activiteiten georganiseerd, van workshops tot spontane kooksessies, van ontwerpwedstrijd tot kookshows. Deze activiteiten worden zowel door zelfverklaarde experts als amateurs bijgewoond, de dumpling blijkt een breed publiek te trekken. Soms werden klassieke recepten ingebracht, soms werden recepten pas in de keuken spontaan uitgevonden. De fameuze Mars dumplings, ofwel "Marplings", van Nancy Green was zo'n uitvinding—een gefrituurde dumpling geïnspireerd op de Schotse delicatessen "Deep Fried Mars Bar". Een ander recept werd ontwikkeld als reactie op een diepgewortelde fascinatie voor eenden van Miles Worner, ook bekend als The Duckman, in een poging om "zo dicht mogelijk bij een eend te komen" aldus ook de maag te vullen met confit-de-canard-dumplings.

Deze recepten werden niet enkel tijdens de clubbijeenkomsten bereid en verorberd, maar vonden ook hun weg naar de menukaart van de bar aan Kerkstraat 1, om zo de liefde voor dumplings met een groter publiek te kunnen delen. Het billboard in de tuin werd bedrukt met een dumpling van ruim twee meter breed, als de Poolster voor alle dumpling liefhebbers om op af te koersen. Nu, ruim een jaar later, is de bar zo ongeveer versmolten met The Dumpling Club. Nog steeds worden er telkens nieuwe recepten ontwikkeld die tijdens openingsuren voor iedereen verkrijgbaar zijn.

Voor meer informatie over de Dumpling Club of om lid te worden, kunt u een e-mail sturen naar thedumplingclub@residencyforthepeople.com

어때요? 초콜렛이 녹고 있죠

DUMPLING DESIGN AWARDS 2021

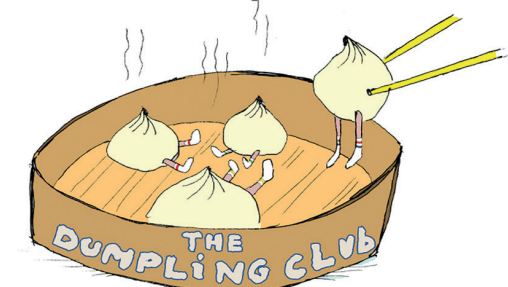
JAJA'S KIPDUMPLING WINNAAR DDA 2021

Tijdens Dutch Design Week 2021 werd in navolging van Dutch Design Awards (DDA), ook een competitie in strijd om de Dumpling Design Award (DDA) georganiseerd. DDA bekroont jaarlijks een fijnproever voor hun meest indrukwekkende en baanbrekende dumpling. De verschillende ingrediënten, bereidingswijzen en presentatievormen worden bekeken in het licht van de impact die ze hebben op onze samenleving. Daarmee is DDA een aanjager voor de dumplingsector in zijn geheel en fijnproevers in het bijzonder.

Op 17 oktober kwamen in de tuin naast de Catharinakerk zo'n 15 geselecteerde deelnemers samen, elk met de eigen vulling(en) al thuis bereid en in een plastic bakje meegenomen. Het vouwproces gebeurde gezamenlijk, indien gewenst werd er voorzien in gestandaardiseerde deeg-flapjes. Qua bereiding konden deelnemers kiezen tussen koken, stomen, frituren bakken of een combinatie van deze bereidingswijzen. Een greep uit de vullingen geeft een idee van de eclectische proeverij die later die middag volgde: boerenkoolstampot met rookworst, pompoen met dragonroom, oesters uit blik, wagyu rundvlees, aubergine met miso en makreelrisotto met IKEA-kaviaar.

Door middel van een democratische stemming werd aan het einde van de middag Jaja's (volledige naam Pichaya Puapoomcharoen) Thais gekruide kipvulling tot winnaar uitgeroepen. Zij won daarmee naast eeuwige roem, ook een plaats op de menukaart van The Dumpling Club voor haar dumplingrecept en het oneindig gratis verorberen van deze dumplings terwijl ze op de kaart stonden.

THE DUMPLING DESIGN AWARDS 2021

RECEPT WINNAAR DDA

RECEPT: JAJA'S KIPDUMPLINGS

Jaja over haar recept: "Het recept is geïnspireerd op een gerecht dat ik erg lekker vind: 'Kip Rijst'. Ik zat te denken hoe ik een dumpling kon maken die van zichzelf al net zo sappig en smaakvol is als met een dipsaus. Als je in Thailand Kip Rijst bestelt, krijg je dat altijd met deze speciale saus en ik ben er verzet op. Naast het originele ingrediënt van 'Chicken Rice', voeg ik appel en citroengras toe om de sappigheid van de kip te versterken. Ten slotte kies ik ervoor om te stomen in plaats van in de pan te bakken, zodat er geen smaak verloren gaat en de saus direct vanuit de dumpling in je mond druipet als je ze eet.

Ingrediënten:

- 300 gram kipgehakt
- 2 stengels citroengras (fijngehakt)
- stuk gember (geraspt)
- 3 teentjes knoflook (fijngehakt)
- ½ (groene) appel (fijngesneden)
- bosje koriander (gehakt)
- 2 lente-uitjes (in dunne ringetjes)
- 1 theel. sesamololie
- 1 theel. suiker
- sap van 1 citroen
- 1 grote eetl. witte miso
- 2 verse chilipepers (fijngehakt)
- Ongeveer 30-40 deegvelletjes

Voorbereiding:

Meng alles in een kom (je kunt de vulling ook wat 'slaan' om het wat plakkeriger te maken). Laat het minimaal een uur staan om goed te marineren. Vul je deegvelletjes met een eetlepel vulling. Gaar ze zoals je zelf lekker vindt (ik stoom ze het liefst).

THE DUMPLING CLUB X ART SONJE

THE DUMPLING CLUB COOKING SHOW: HET KOOKPROGRAMMA VOOR IEDEREEN

The Dumpling Club is ook internationaal niet onopgemerkt gebleven, want eind 2021 kwam er een uitnodiging vanuit curator Jacob Fabricius om van 17 maart tot 24 april 2022 deel te nemen aan een tentoonstelling getiteld Minimalism-Maximalism-Mechanismmm in Art Sonje Center in Seoul.

De club presenteerde daar een kookprogramma, geregisseerd door Margriet Craens en Lucas Maassen. Met Chieri Higa als showhost en Jenny Hsia in de rol van verschillende gasten, presenteerden ze verschillende recepten van leden van The Dumpling Club. In dit kookpro-

De drie kunstwerken van GROSSO MODO waren in de zomer van 2022 te zien in *The Peek Institute*, dat speciaal voor de show bij Residency for the People was gevestigd.

Like many of the oldest museums in the Netherlands, The Peek Institute had its origins in the bequest of a private individual. It was founded in February of 1956, when a young Agnes received it as a present on her sixth birthday. The institute was a gift from her father—a prosperous cabinet-maker from Schiedam named Erik van der Planken—who had been working on the design and construction of the building for several days.

During Agnes' tenure as manager of the building, the institute was known as *'Het Poppenhuis'* (The Dollhouse) and became famous for hosting the lushest tea parties in the province of South Holland. The exquisite design of its *Delfts blauw* teaware was admired by the doll socialites and art collect years of glory. *'Het Poppen'* phase of decline as Agnes teen and decided she was tinue running the buildin

Once the decadence of t had become unbearably a the family, *'Het Poppen'* moved to the family's remained there for over f ades until 2008, when the the Van der Planken family oring the philanthropist s their ancestors—decid donate it to the organiz

Kringloopwinkel Rotterdam, hoping they could bring the foundation back to its golden days. In February 2022, thanks to the intervention of Lotje van der Planken, the youngest sibling of the dynasty, Marta Ríos and Miguel Parrrra who form The Ironing Board were appointed as creative directors of *'Het Poppenhuis'*. Under the new moniker of 'The Peek Institute', the renovations of the place were initiated with the intention of updating the building, while also aligning its historical mission with contemporary sensibilities.

The Peek Institute is now a research center in which any creative, no matter the ability, the budget or the recognition, has room to grow. It has just one particular condition: size. Due to it being housed in the recently-refurbished dollhouse. The Peek Institute was founded with this not-so-minor detail in mind, in the belief that we can exercise and share our comedy-making approach to design with magnified results, for the change of scale turns the idea of a 'design institute' into an accessible playroom. Starting with the question 'Who is allowed to share creative knowledge in a design institution?' The Peek Institute intends to investigate and rework the concept of the design gallery or museum by playing as one.

By taking a peek into, or by passing as, a cultural institution we want to offer a setting—for others, and ultimately for us—to unfold ideas otherwise unachievable.

With this idea in mind last June The Ironing Board launched GROSSO MODO in collaboration with Residency for the People for their first residency programme and exhibition as a research center. The Open Call aimed for people with an ambitious art or design piece in mind that couldn't be produced due to size, budget or other restrictions.

From all the applicants, the final participants were Pascale Theron, Jean Baptiste Gambier and the duo formed by Noortje van der Palen and Woody Veneman. Assisted by the creative directors of The Peek Institute—Marta Ríos and Miguel Parrrra—, each of the residents took over an entire gallery room at the institute's building and tackled a different topic with the idea of making it 'grosso modo', a latin expression that stands for 'roughly'

lously rebuild it back to its original dimensions, so that visitors could feel wowed by its imposing presence.

Going up to the first floor of the institute, the Master Bedroom, one could visit the photo installation '100km', a piece by Noortje van der Palen and Woody Veneman. Their GROSSO MODO residency consisted of attempting the seemingly impossible challenge of cycling such a long distance in half a day. Used to cycle only 50km on casual Sundays, Veneman and van der Palen dared—and succeeded—at doubling their day trip. They created a visual archive of their cycle on the go as they approached the institute. As they arrived into the building, the duo was pleasantly surprised by the speedy set up of their photographic exhibition, which only took the production team 15 minutes to print, frame and hang.

On the top floor of the institute, the Attic Room, visitors could enjoy the floating work—titled 'Flock'—by the third of the GROSSO MODO residents, Pascale Theron. Passionation for ostriches, an ose feathers can be 'har-hout harming the animal. rk she explores the use of create more sustainable For her residency within) MODO, Pascale took on am of making her work into nersive installation by cre-a floating display that ics a flock of birds. Thanks e spatial restrictions of this lency, Pascale only needed ingle ostrich feather to mplete the task, making it 'en more sustainable.

high expectations can sometimes stop us from action, and how we can think of ways of realizing the otherwise unachievable.

Thanks to the special characteristics of the building, it only took one afternoon for the team of creatives to produce and build-up the show. The meticulous spatial conditions of the institute invited them to reframe their projects into a new, more accessible scale, momentarily leaving behind construction issues and standards that come associated with large scale projects. A smaller scale, yet still a big idea.

As visitors entered the building through the ground floor room, the Foyer, they were faced by Jean Baptiste Gambier's GROSSO MODO piece, a massive cardboard box overflowed with packing peanuts. Titled 'INTER BOX GLOBAL', Gambier's blown-up work plays with current notions of packaging and sending logistics, inviting the audience to reassess hierarchical values typically assigned to byproducts of the shipping industry such as the cardboard box, the packing tape, or the bubble wrap. Starting with a conventionally-sized parcel, he used his residency to carefully disassemble the box and meticu-

the ironing board is a design-critique-turned-design comedy duo formed by Marta Ríos (2020, MA Social Design) and Miguel Parrrra (2020, MA Contextual Design). Based in Rotterdam, Miguel and Marta use joke-telling as a method to explore methodologies that play around contemporary standards related to the sharing of knowledge, within and beyond the design field. They believe that these conventions can be reconsidered, and played around with in order to find more cooperative and subversive ways of practicing and communicating design. Their work is built through live storytelling and comedy-making techniques, taking the shape of performative lectures, interactive installations, documentary films, and anything in between.

The three GROSSO MODO pieces remained on display over the summer of 2022 at The Peek Institute, which was located in Residency for the People especially for the show.

THE FRIK SHOW

Camille Pelissou (1998) groeide op in Ardialle, een klein dorpje in het zuiden van Frankrijk. Als kind bracht ze haar vakanties door, te midden van roze kleurende knoflookvelden, op de boerderij van haar opa en oma. Knoflook was niet het enige dat van de boerderij kwam. Ze produceerden ook gepekeld bonen, fruit en wijn en maakten zelf worstjes. Precies daar begint dit verhaal.

Al vanaf jonge leeftijd begon voor Camille de fascinatie voor worst. Meer dan alleen esthetisch van hoge kwaliteit, zijn worsten ook een van de eerste etenswaar die door mensen zijn ontworpen. Historisch gezien werden worsten om twee redenen geproduceerd: om reizigers op lange tochten van eiwitten te voorzien en om de houdbaarheid van vlees te verlengen. Tegenwoordig heeft bijna elke cultuur op aarde zijn eigen worst: Spaanse *chorizo*, Duitse *bratwurst*, Franse *andouillette*, Britse *black pudding* (bloedworst), om er een paar te noemen. Toen Camille vier jaar geleden naar Nederland verhuisde om aan Design Academy Eindhoven te studeren, kon ze haar geluk niet op toen ze voor het eerst hoorde over de beroemde Nederlandse, vel-loze worst, de zogenaamde frikandel.

Toen het tijd werd om te beslissen met welk onderwerp ze ging afstuderen, antwoordde Camille zonder te aarzelen: "Frikandellen, natuurlijk!" Ze was vooral geïnteresseerd in het gebruik van die delen van het varken die in slagerstermen het vijfde kwartier worden genoemd, als haar hoofdingrediënt. Deze term stamt uit de Romeinse tijd, toen een varken na de slacht op een vaste manier werd verdeeld onder de bevolking. Het eerste kwartier, de 'beste' stukken van het varken, was voor de adel; het tweede kwartier was voor de kerk; het derde kwartier was voor de goede burgerij; en het vierde kwartier was voor de soldaten. De arbeidersklasse kon zich alleen de ingewanden en andere delen van het varken dat onder slachtafval valt veroorloven: de lever, nieren, hersenen, poten en het hoofd. Al deze delen vallen onder het vijfde kwartier en omvatten 25% van het gewicht van het varken.

Jaarlijks worden er in Nederland 600 miljoen frikandellen gegeten, daarmee is het de meest geconsumeerde snack. "Als je al deze frikandellen achter elkaar zou leggen, zou je drie keer rond de aarde kunnen gaan. Bizar, toch?" Er heerst veel mysterie rondom de ingrediënten van een frikandel. Als je de gekste geruchten moet geloven gaat het om schapenogen, varkenshersen en paardenvlees. Camille ontdekte dat de daadwerkelijke ingrediënten daar eigenlijk niet zo ver vanaf zitten. Frikandellen worden meestal gemaakt van zogenaamd mechanisch gescheiden vlees. Al het eetbare weefsels dat op de botten van het dier achterblijven nadat de 'goede stukken' zijn verwijderd, wordt afgeschraapt en tot een pasta-achtig product gemaakt. Hoewel er twijfels zijn over eventuele gezondheidsrisico's die deze extractietechniek met zich mee kan brengen, zou je kunnen stellen dat het idee achter deze techniek respectabel is: je gebruikt elk deel van het dier en zorgt ervoor dat niets wordt verspild.

Na maandenlang onderzoek naar frikandellen en slachtafval, voelde het thema *'End of Infinity'* van STRP Festival en de residentie genaamd *'All You Can't Eat'* over overconsumptie die Residency for the People organiseerde als een toevallige *'match made in heaven'*. In de weken die volgden gingen Camille en Waew van *The Waew Food Programme*, samen de keuken in op Kerkstraat 1. Ze ontwikkelden de eerste proef-frikandellen. Na urenlang hakken, malen en nog fijner hakken kwamen ze tot drie alternatieve versies van de frikandel, allemaal met reststromen als de belangrijkste bron van ingrediënten. *De Varkensfrikandel* met varkenspoten, oren en staarten; *de Kipfrikandel* met kippenpootjes, -hartjes en spiermaag; en *de Vegan frikandel* met restjes groenten, tofu en soja-eiwit.

Tijdens STRP Festival, dit jaar van 7 tot en met 10 april, werd *The Frik' Show* in het leven geroepen. De nieuwe frikandel-smaken konden besteld worden bij een straat

food kar, zoals je die typisch in de straten van Thailand kunt vinden. Een hint naar de jeugd van Waew in Thailand. Camille zegt daarover: "De samenwerking met Waew was ontzettend inspirerend. Ik denk dat het resultaat onze beiden afkomsten weerspiegelt. Terwijl ik de traditie van worsten maken meebracht die al generaties lang werd doorgegeven in mijn familie, deelde Waew haar geheime kruidenmix."

Alle ingrediënten voor de frikandellen waren zichtbaar in het straat food karretje, kippenpotten, varkensoren en varkensstaarten hingen aan haken aan het plafond, klaar om gemalen te worden en tot frikandel te worden verwerkt. Verwarring of walging was voor de meeste mensen de eerste reactie. "Is dit nep?" Toegevoegd, in het rode fluorescerende licht van de kar leken deze dierlijke ledematen van 'het vijfde kwartier' een beetje op misplaatste decoratie. "Het is allemaal echt!", antwoordde Camille en Waew trots. Na hun initiatie reactie raakten de meeste bezoekers geïntrigeerd en begonnen ze aan de oren en poten te ruiken en te voelen.

De frikandellen van *The Frik' Show* en de frikandellen die je bij de snackbar of de supermarkt kunt vinden, verschillen niet veel. Het grootste verschil zit in de transparantie rond het productieproces. Na dat inzicht, durfde de meeste mensen de gok wel te wagen en deze nieuwe frikandellen te proeven (en velen waren blij verrast!)

RECENSIES:

"Ik ben veganist, maar ik moet zeggen dat ik deze [varkensstaarten en oren] graag zie hangen.

Ik eet liever een varkensoor dan een kippenborst.

Als je een dier doodt, moet je elk stuk dat het dier je geeft omarmen. Wat voor zin heeft het anders om het te doden? Het is ook veel logischer om de ingrediënten zo te laten zien in plaats van ze te verstoppen in producten waarvan mensen eigenlijk geen idee hebben wat erin zit. Uiteindelijk draait het allemaal om transparantie."

"Ik ben jaren geleden gestopt met vlees eten, maar ik wil dit wel proberen. Waar ik vandaan kom in China, worden deze [varkensoren] gezien als een delicatessie. Als ik ze hier zo in dit eetkraampje zie in Nederland, krijg ik zo'n nostalgisch gevoel."

"De textuur was in het begin nogal wennen. Doordat het niet echt fijn gemalen is, kun je letterlijk proeven wat het vet is, wat het vlees en wat de spier... Maar je omarmt zo echt elk onderdeel. Zo hoort een frikandel te zijn, dit is echte duurzaamheid. Ik vind het eigenlijk heel leuk."

"Het ruikt interessant. Ik wist eigenlijk niet dat je dit kon eten. Ik dacht dat varkensoren gewoon hondenvoer was, echt een verrassing."

"Dit was de eerste frikandel die ik ooit heb gegeten en ik moet zeggen dat ik hem erg lekker vond..."

"Ik ging ooit naar een super chique restaurant in Londen genaamd 'Nose to Tail', waar ze onder anderen varkenspoten serveerden. Het is goed om te zien dat dit ook een heel high-end product kan zijn."

Camille Pelissou (1998) grew up in Ardialle, a small village in the south of France. As a child, she used to spend all her holidays at her grandparents' farm, in the middle of pink garlic fields. Not only were they growing garlic, but they also produced all sorts of delicious goods, from pickled beans to fruit, wine and homemade sausages. And that's where this story begins.

Ever since those early childhood summers, Camille has been fascinated by sausages. Beyond their very aesthetically pleasing appearance, sausages are one of the first food products to be designed by humankind. Historically, they had two purposes: to provide protein on long journeys and to extend the shelf life of meat. Nowadays, you could say that almost every culture on earth has its own sausage: Spanish *chorizo*, German *bratwurst*, French *andouillette*, British *black pudding*, the list goes on. You can imagine her enthusiasm when, after moving to the Netherlands to start studying at Design Academy Eindhoven, she heard about the famous skinless Dutch sausage for the first time, the so-called *frikandel*.

So, when it was time to decide on the topic of her graduation project, Camille was quick to answer: "Frikandels, obviously!" She was particularly interested in using what we call the *fifth quarter* of the pig as her main ingredient.

Back in the Roman times, when a pig was being slaughtered, this is how it was divided between the population: the *first quarter*, the 'best' parts, was for the nobles; the *second quarter* was for the church; the *third quarter* was for the bourgeoisie; and the *fourth quarter* was for the soldiers. The proletariat could therefore only afford the entrails and other offal parts: liver, kidneys, brain, feet and head. All these parts fall under the *fifth quarter* and represent 25% of the weight of the pig carcass.

Each year, 600 million *frikandels* are eaten in the Netherlands, which makes it the most widely consumed

written in notebooks, sketches made. At the end of the afternoon, the guests brought their thoughts to the group: they shared their ideas about the possibilities of the area. Artists Bert Scholten and Fien de Graaf won the day with the suggested idea of a 'temporary stay'. This laid the foundation for today's Farmer-in-Residence. The first FiR, Jur, has already stayed at Sengersbroek for a year and the residency is taking shape in practice.

'IF THERE IS A PROJECT, OR SOMETHING NEEDS TO BE BUILT, WE CAN GET IN TOUCH. THERE IS BENEVOLENCE AND INVOLVEMENT: GREAT!'

'We are still in contact with all those people', Teresa says enthusiastically when I ask her about the details of the plans that were gathered during the architect day. 'If there is a project, or something needs to be built, we can get in touch. There is benevolence and involvement: great! Not only have Bert and Fien further elaborated their sketches, the others also visited Sengersbroek repeatedly in the following months. One of them, Arie van Rangelrooij, formulated the 'farm for the future' as a mark on the horizon: a place with animals, walking paths and horeca; where income can be generated from these daily experiences and on which the spatial layout of the yard can be based. Together with the current FiRs, Peter and Teresa are continuing to work on this future farm. 'Lucas has brought us many contacts, but we also speak with our own feed supplier, for example. Of course we want to do everything legally here, in close contact with the municipality. He thinks along with us about permits, and mentions that with 'this part, you really have to request from the municipality. And this, you don't.' It is nice to think about it together, and to dare to think about it together too,' Peter says with a smile.

TAKING CARE TOGETHER.

Sengersbroek is first and foremost a farm, a family property and a place in which pigs play a central role. FiRs must therefore have something to do with that. When Jur applied, he quickly indicated that he wanted to live in a Yurt. After experiencing the farm for a year and sleeping in his Yurt, he returned to the city. Working in the open air and living in a bricks and mortar place afterwards is intensive, Peter said.

A farm requires daily and recurring attention. Life on land does not exist as a 'project' with a deadline to which a final sprint can be drawn. That is precisely why it takes time to 'arrive' here: to land both physically and mentally. 'Jur felt very involved here, also with our ideals', Teresa emphasises. 'With him we really searched for what you can do here as a Farmer in Residence.' Together they were able to find equity between the reality of running the farm and the search for alternative definitions of what that could be. 'This was a new situation for all of us, looking for a kind of 'job description.' With this first experience, Peter and Teresa learned that their own position – rooted in organic farming and as strong pioneers – does not automatically parallel the position of a resident. Where an (artistic) project often marks itself with a beginning and an end, farm life runs in cycles, requiring patience and a large portion of modesty: from all sides natural and human.

'WE LEARN TO NOT RESIST IMMEDIATELY, AND WANT TO MOTIVATE FiRs TO DO THEIR OWN THING.'

It can now be established that at least one year is needed to get an idea of how this life works. As the second FiR duo, Naard and Josine have reshaped their lives in Sengersbroek since. They moved into a caravan and arrived with big plans (such as beautifying the garden and organising events to attract people to the farm). But before a plan can be worked out, Peter knows, a garden has to be mastered. This mastering of farm life in general requires an investment of time. The enthusiastic plans of the FiRs on the one hand and the need to learn how to farm works on the other, centralises the respect and understanding required from both sides for both perspectives. That makes the FiR both restless and innovative. 'For example, we learn to not resist immediately, and we want to motivate FiRs to do their thing. The commotion that takes place here is very positive!'

PROJECT OR LIFE.

That positive commotion expressed itself in a three-day festival in which a band played in the straw barn, a cattle hotel was erected in the meadow, a bar was put together—in which eating moments were organised. The festival in total was a place where theatre, music and performances met. Peter and Teresa supplied serving boards, and the coffee boat was ready. All cattle trucks were rented out and income from the other festivities went directly to the farm. The festival will be continued next year together with Naard and Josine, who are still

there as FiRs and have since moved to the Yurt (where a third Yurt resident has welcomed the yard!)

'They bought two cattle trucks to renovate and eventually live in them. That will be the tiny house for the Farmer-in-Residence. Naard and Josine would therefore like to stay for the longer term. He quit his job to spend more time on the farm, but we can't all live off just this place so we are going to investigate together how we can form a living and working community here, in which all kinds of different activities together realise a hospitable farm that develops its own products. That is all growing as a process at the moment', Teresa mentions. Propagating the same values and taking care together is in full swing. The farmland of the yard may become natural land, which offers the potential to preserve this healthy soil for the future; and thus realise shared ownership. 'Suppose you want to become a co-owner. Then you invest an amount, and then you are a part owner'. With the money you have invested, we can renew the roofs and install solar panels', Teresa says.

'WE ARE GOING TO INVESTIGATE HOW WE CAN FORM A LIVING-WORKING COMMUNITY HERE.'

GROWING ON A SMALL SCALE.

The boost provided by RfP has set in motion a process that continues until today: perhaps slower than thought, but steady, modest in size and based on shared responsibility, as Peter and Teresa had in mind. Step by step, the different things that are being developed in the yard come together, with the aim of eventually forming one

community that can be placed under the same denominator. Peter, Teresa, Naard and Josine are now forging plans for this, and are compressing the gap of 'us' and 'them' between farmers and residents into 'we'. This means: sharing responsibilities for the bigger picture, taking responsibility for what you want and communicating the steps being taken, at the same time. FiRs should feel free, but some things take practice like being able to drive a tractor!

The code word: Contact. Once a week there is a work meeting, once a week they eat together. And despite that liveliness and energy, Peter and Teresa are still open to new encounters, to artistic projects in the woods, designers who see a challenge in working with the plastic strips that Teresa still keeps after making fresh sausage, building a windmill with a mechanical pump and so on: they invite you to get in touch!

On the 5th of November you can already taste the atmosphere during the festive opening of a shop in the yard. Ham, sausage and bacon from their own pigs can be eaten, bought and experienced. Peter, 'we'll wake you up right away. We love animals, but animals are also slaughtered here. It's really nice to see the pigs and chickens roaming around in the wild, and to be reassured that it's okay to eat them too.' 'We are an inviting place where people can be and become aware of farm life', Teresa concludes.

For more information about the farm, visit: www.sengersbroek.nl

In samenwerking met de in Rotterdam gevestigde Dorian Kingma en Myrthe Krepel van SMELT en de Bulgaarse ontwerper Viktoriya Gotseva, woonachtig in dezelfde stad, had Residency for the People een tijdelijke dependance aan de andere kant van het land.

The Very Open Call werd georganiseerd, open voor alle Rotterdammers, terwijl Dorian en Myrthe een aantal weken lang antwoorden probeerden te vinden op vragen als 'Hoe bereik je iedereen?' en 'Hoe schrijf je een goede open call?'. Tegelijkertijd organiseerde Viktoriya de Mama's Call voor alleenstaande moeders.

Zoals het framework van de artist-in-residence, dat RfP gebruikt en openstelt voor iedereen, betaamt, volgt er na de open call en de residency een presentatie. Daarom werd deze dependance periode afgesloten met een tentoonstelling bij Nieuw Charlois met het werk van Rotterdamse residents Runa Ong, Elis Freitas en Teo Tsvikina. Het werk van de KoffieKopSalon, een samenwerking tussen RfP en Aterlier NL, werd ook tentoongesteld.

Nieuw Charlois is ontstaan uit de behoefte om de rijke kunst en ontwerp wereld die schuilgaat achter de deuren van de vele ateliers in de Rotterdamse wijk Oud Charlois, met zowel nationaal als internationaal erkende kunstenaars, ook zichtbaarheid te geven in het dagelijks straatbeeld. In de presentatieruimte en op de website wordt werk getoond en verkocht van Rotterdamse kunstenaars en ontwerpers.

Nieuw Charlois bevindt zich aan de Wolphaertbocht 81 te Rotterdam en is geopend op woensdag tot en met zaterdag van 10.00–17.00 uur.

RESIDENCY FOR THE PEOPLE ROTTERDAM

SONIC SOUP

In Residency for the People hoopte Runa Ong (1992), een in Rotterdam werkzame tandarts, een plek te vinden om te gaan *doen*. In haar aanmelding schrijft ze: "Tot nu toe heb ik mijn hele leven al last van uitsstellen en merk ik een bepaalde blokkade op creëren, ondanks alle inspiratie om mij heen. Ik merk dat ik het eng en moeilijk vind om iets *zelf* te starten of te maken. Het kost mij zoveel (mentale) moeite om ergens voor te gaan zitten. Terwijl ik juist ook telkens weer van mezelf zie dat creativiteit mij boeit en raakt en ik zeker weet dat ik er plezier van ga krijgen. Mijn werk als tandarts doe ik een stuk makkelijker omdat ik naar een andere ruimte toe ga waar ik iets voor/met anderen doe en er verwachtingen van buitenaf zijn (afspraken, duidelijke opdrachten). Ik wilde dat het zo makkelijk voelde met zelf iets maken. Jullie plaats voor een residentie met begeleiding klinkt als iets wat mij zou kunnen helpen om mijn blokkade te doorbreken, en om ruimte en moed en vertrouwen in mezelf te voelen om iets wat me leuk lijkt gewoon eens te gaan *doen*!"

Het idee voor Sonic Soup lag al een tijdje op de plank, te wachten op een 'goed moment'. Runa was geïnspireerd door de bijzondere Chinese medicinale soepen die haar moeder voor haar maakte. Soep met vaak heel voedzame maar vreemd uitzijnde ingrediënten met interessante texturen en smaken. Daarnaast houdt Runa ook veel van elektronische muziek en toen ze eens soep at terwijl ze muziek luisterde, begonnen de ervaring van de geluiden en de ervaring van de ingrediënten elkaar te versterken. Een goede vriend Nikos ten Hoedt (1990) organiseert elektronische luister sessies en samen vroegen ze zich af: Hoe kan geluid het hoofdingrediënt worden van een eetervaring? Zijn er nieuwe verbandingen mogelijk tussen verschillende zintuigen en tussen mensen die het gelijktijdig ervaren? Kunnen geluid en textuur in een bijzondere eetervaring samensmelten tot iets nieuws?

The Very Open Call was voor Runa hét moment om met dit plan in het diepe te springen. "De residentie gaf me als het ware een schop onder de kont om echt iets met

het idee te gaan doen." Runa groeide op in een Chinees gezin en op jonge leeftijd ontwikkelde ze een hang naar perfectionisme en druk om te presteren. In haar opleiding tot, en werk als, tandarts waren de werkmethodes compleet tegenovergesteld van het creatieve maakproces. Experimenteren, regels (ook die je voor jezelf hebt gemaakt) naast je neerleggen en gewoon beginnen, voelde erg onnatuurlijk voor Runa.

In de wekelijkse meetings in het Wijkpaleis in Rotterdam waar Myrthe Krepel en Dorian Kingma hun ontwerpstudio hebben, met de steun van SMELT stagiaire Dieuwertje en Lucas Maassen en in gesprekken met verschillende vrienden uit de kunstsector, vond Runa de nodige support, aanmoediging en versterking in de maand waarin Sonic Soup tot leven kwam. Een maand is kort maar de tijd diende tegelijkertijd als middel tegen ingewikkelde, grootse ideeën, die vervolgens te overweldigend voelde om aan te beginnen. Het doel was immers om iets te gaan *doen*. Een realistisch, uitvoerbaar doel, stapsgewijs uitgewerkt onder de bezielende leiding van van Myrthe en Dorian, leidde uiteindelijk tot de eerste echte Sonic Soup performance bij de opening van de expositie bij Nieuw Charlois.

Terwijl Nikos live de ruimte vulde met een soundscape opgebouwd uit allerlei zelf gesampled geluiden, vulde Runa de kopjes van de bezoekers met een eigen interpretatie van Chinese en Vietnamese desserts soep. Deze Taro Coco Sago, vernoemd naar de hoofdingrediënten, is een hartverwarmende, romige, licht gezoete soep. Met een basis van stevige zachte stukken Taro, een Aziatische knolsoort, en verschillende formaten Tapioca parels, werd de soep tijdens de performance afgemaakt met Goji bessen, geroosterde sesamzaadjes, banaan en passievrucht. De verschillende smaken en texturen vormden zo een eigen symphonie vermengt met de elektronische geluiden uit Nikos' speakers.

Hoewel de spanning rond het creatieve proces voor Runa nog niet helemaal weg is, is ze wel gerustgesteld dat creativiteit nou eenmaal verschillende fases kent. Het proces heeft tijd en vertrouwen nodig. Het begin is gemaakt

In collaboration with Rotterdam-based Dorian Kingma and Myrthe Krepel of SMELT and Bulgarian designer Viktoriya Gotseva, who lives in the same city, Residency for the People had a temporary location on the other side of the country.

The Very Open Call was organized, open to all Rotterdammers, while Dorian and Myrthe spent several weeks trying to find answers to questions such as 'How do you reach everyone?' and 'How do you write a good open call?'. Meanwhile, Viktoriya organized the Mama's Call for single mothers.

As befits the framework of the artist-in-residence, which RfP uses and opens to everyone, a presentation follows after the open call and the residency. That is why the temporary Residency for the People in Rotterdam was concluded with an exhibition at Nieuw Charlois with the work of Rotterdam residents Runa Ong, Elis Freitas and Teo Tsvikina. The work of the KoffieKopSalon, a collaboration between RfP and Aterlier NL, was also exhibited.

Nieuw Charlois arose from the need to give local visibility to the rich art and design world that is hidden behind the doors of the many studios in the Rotterdam neighborhood Oud Charlois, with both nationally and internationally recognized artists. Work by Rotterdam artists and designers is shown and sold in the presentation room and on the website.

Nieuw Charlois is located at Wolphaertbocht 81 in Rotterdam and is open from Wednesday to Saturday from 10 a.m. to 5 p.m.

In Residency for the People, Runa Ong (1992), a dentist working in Rotterdam, hoped to find a place to start *doing*. In her application she writes: "All of my life I have suffered from procrastination and I noticed myself getting blocked in a way when I want to create, despite all the inspiration around me. I notice that I find it scary and difficult to start or make something *myself*. It takes so much (mental) effort to sit down for something. While at the same time I see time and again that creativity fascinates and touches me and I am sure that I will enjoy

it. My job as a dentist is a lot easier for me because I go to another place where I do something for/with others and there are expectations from outside myself (appointments, clear assignments). I wished making something myself would feel that easy. Your place and a residency with guidance sounds like something that could help me break through this blockage, and to feel the space and courage and confidence in myself to just do something I like!”

The idea for Sonic Soup had been on the shelf for a while, waiting for a ‘right moment’. Runa was inspired by the special Chinese medicinal soups her mother used to make for her. Soups with often very nutritious but strange looking ingredients with interesting textures and flavors. In addition, Runa enjoys electronic music. Once while eating soup and listening to music, the experience of the sounds and the experience of the ingredients started to reinforce each other. A good friend Nikos ten Hoedt (1990) organizes electronic listening sessions and together they wondered: How can sound become the main ingredient of a dining experience? Are new connections possible between different senses and between people experiencing this simultaneously? Can sound and texture merge into something new in a special dining experience?

MAMA'S CALL

De zoon van Viktoriya Gotseva was net één geworden, toen Lucas Maassen haar vroeg om vanuit Residency for the People een eigen residentie te organiseren. Ze was langzaam uit de bubbel van slapeloze nachten, eindeloze borstvoeding en veel te weinig sociaal contact aan het komen. Na drie jaar studeren aan Design Academy Eindhoven, een semester in Athene, veel reizen, maken, creëren, korte Covid gerelateerde-isolatie en een algemeen behoorlijk spannend en druk leven, bevond ze zich in een heel andere realiteit—versuft van liefde voor deze nieuwe, kleine persoon, overweldigd door stapels wasgoed en nooit meer na zonsopgang naar buiten. Terugkijkend zegt Viktoriya: “Het voelde onrealistisch om terug te gaan naar de ‘echte wereld’, dynamisch, inspirerend en hectisch zoals ik me het herinnerde. Ik wilde heel graag terugkeren naar die creatieve en sociale versie van mezelf, maar ik had er simpelweg de energie en de tijd niet voor. En ik wist dat ik waarschijnlijk niet de enige moeder was die zich zo voelde.”

Het hebben van een jong kind is een levensfase als geen andere. Je ervaart de tijd anders en prioriteiten veranderen. Het is ingewikkeld en uitdagend, vooral voor alleenstaande moeders. Te midden van de dagelijkse routine, nieuwe verantwoordelijkheden en de verandering van focus kun je zomaar jezelf verliezen. Het leven van een alleenstaande moeder is extreem georganiseerd en gestructureerd—om maar zo goed mogelijk de zaken onder controle houden en daarmee het beste voor je kind bieden, simpelweg omdat er niemand anders is om het te doen. Een totaal onbekende realiteit voor beginnende

The Very Open Call was the perfect moment for Runa and her plan to jump into the deep end. “The residency gave me, as it were, a kick in the ass to really do something with the idea.” Runa grew up in a Chinese family and at a young age the idea of perfectionism and pressure to perform developed in her. In her education and work as a dentist, the working methods were completely opposite of that of the creative process. Experimenting, putting aside rules (including those you made for yourself) and just getting started, felt very unnatural for Runa.

In the weekly meetings in the Wijkpaleis in Rotterdam where Myrthe Krepel and Dorian Kingma have their design studio, with the support of SMELT intern Dieuwertje and Lucas Maassen and in conversations with various friends from the art sector, Runa found the necessary support, encouragement and reinforcement in the month that Sonic Soup came to life. A month is short, but at the same time, this time limit served as a cure for complicated, big ideas, which would feel too overwhelming to begin with. After all, the goal was to *do* something. A realistic, feasible goal, worked out step by step under the inspiring guidance of Myrthe and Dorian, eventually led to the first real Sonic Soup performance at the opening of the exhibition at Nieuw Charlois.

While Nikos filled the room with a live soundscape made up of all kinds of self-sampled sounds, Runa filled the visitors’ cups with her own interpretation of a Chinese and Vietnamese dessert soup. Named after its main ingredients, this Taro Coco Sago is a heartwarming, creamy, slightly sweetened soup. With a base of firm soft pieces of Taro, an Asian type of root vegetable, and Tapioca pearls of various sizes, the soup was finished during the performance with Goji berries, roasted sesame seeds, banana and passion fruit. The different flavors and textures thus formed their own symphony in your mind mixed with the electronic sounds from Nikos’ speakers.

Although the tension around the creative process has not completely disappeared for Runa, she is reassured that creativity has different phases. The process takes time and trust. A start has been made and this one month may not have been enough to fully master the process, she is still very proud that she was able to give herself the space to play and experiment and have fun while doing that. This first taste was sweet, on to many more!

“Het doorbrak mijn routine en gaf me een uitdaging die me, ondanks het gebrek aan tijd, energie gaf en me liet dromen over een betere toekomst.”—Elis

Elis Freitas, een alleenstaande moeder van twee kinderen, was pas net vanuit Brazilië naar Rotterdam verhuisd toen ze reageerde op de Mama’s Call. Ze werkte als apotheker, maar wilde graag van carrière veranderen. Coderen zou haar in staat stellen om vanuit huis te werken met flexibele werktijden, zodat ze met meer aandacht voor haar kinderen kon zorgen. Op een eerste indruk lijkt Elis timide en onzeker, maar daarachter zit iemand die overtuigd is van haar doel. Een vrouw die dapper probeert te de volgende stappen te zetten om dat doel te bereiken.

“Ik ben net begonnen met het leren van online tutorials. Ik denk dat ik javascript wil leren, maar het is erg moeilijk, er is zoveel informatie. Het is moeilijk voor mij om de tijd te vinden en me goed te concentreren op het leren, aangezien ik fulltime werk en mijn kinderen mij ook nodig hebben”, legt Elis uit.

Een van de kenmerken van een Open Call is dat deze ook echt open is. Mensen kunnen grootse plannen insturen. Coderen is niet iets dat je van de ene op de andere dag leert of in de spaarzame vrije uren van één maand. Dat zorgde er bij de start van deze residentie voor Viktoriya zich even in verlegenheid gebracht voelde. Hoe kunnen we haar door dat proces leiden? Wat zou ze in zo’n korte tijd kunnen leren? Samen met Elis stortte ze zich op het

maken van een realistisch plan met een haalbaar doel.

“Mijn kinderen hebben een vorm van selectief mutisme. Dat is een toestand waarin iemand in bepaalde situaties niet kan praten, verlamt door angst. Het zou geweldig zijn als ik een app zou kunnen maken die mijn kinderen zou kunnen helpen zich meer en makkelijker uit te drukken”, verduidelijkt Elis haar wens.

Nadat er een stappenplan is gemaakt voor de ontwikkeling van een app, die binnen een maand functioneel kan zijn, begint Elis echt aan haar residentie. Damir, een enthousiaste app-ontwikkelaar, werkte met haar samen. En na een maand vol intensieve sessies en veel nieuwe stappen, was de app *Unmute* van Elis klaar. Leuk, eenvoudig en functioneel, het bewijs dat hard werken altijd zijn vruchten afwerpt—ook als je op nul begint.

“Het was een explosie aan nieuwe informatie! Maar Damir was geweldig en erg geduldig. Ik ben zo blij en trots. Het voelt geweldig om hier te zijn”, glimlacht ze terwijl ze het project op de tentoonstelling aan haar dochter laat zien. “Alle tekeningen voor de app zijn door haar gemaakt, maar nu is ze erg verlegen door de grote foto aan de muur.”

Kort na het einde van de residentie moest Elis terug naar Brazilië en nu, een half jaar later, overweegt ze om terug te komen naar Rotterdam en nog een cursus coderen te volgen.

“Het was echt geweldig wat we toen samen hebben bereikt. Het doorbrak mijn routine en gaf me een uitdaging die me, ondanks het gebrek aan tijd, energie gaf en me liet dromen over een betere toekomst. Mijn kinderen waren erg nieuwsgierig en mijn dochter heeft het nog steeds over de tentoonstelling en de tekeningen die ze maakte. Ik houd contact met Viktoriya en Teo. Ik weet wie ik altijd kan bellen als het om coderen gaat.”

“Gedurende het proces waren er veel momenten waarop ik dacht dat het toch niet haalbaar was, maar nu heb ik mijn eigen kleine creatieve eiland.”
Teo

“In mijn dagelijks leven ben ik kok en serveerster. Ik ben iemand die dol is op zingen, dansen en lange wandelingen in de natuur maken. Ik zou mezelf omschrijven als iemand die creatief, zeer vrij en ruimdenkend is en die er plezier in heeft om te leren en nieuwe horizons te verkennen. Maar daarnaast was en is het leven nog steeds een uitdaging. Ik realiseer me dat het zijn van een alleenstaande jonge moeder me dwong om veel compromissen te sluiten met mijn ware zelf, en mezelf aan de kant te zetten zodat ik een gelukkige, gezonde jongen kan opvoeden. Ik koester deze tijd, maar soms voel ik me toch geïsoleerd.”, deelde Teo Tsvikina in haar aanvraag voor de residentie. “Hoewel hij inderdaad een speelse, gelukkige jongen is, leidt het ontbreken van mijn eigen persoonlijke ruimte soms tot een stressvolle en uitdagende situatie. Daarom wil ik graag deelnemen aan de workshop en hopelijk onderzoeken hoe ik voor mezelf een klein privé-eiland kan creëren binnen mijn gelimiteerde woonruimte. We wonen samen met onze kleine Bouvier-puppy—Yavor in een prachtige zonnige ruimte.”

Deze prachtige zonnige ruimte bevindt zich in een historisch pand in het centrum van Rotterdam, met zichtbare sporen van alle eerdere bewoners. Bij binnenkomst valt je oog direct op een ovaal raam aan de andere kant van de ruimte, geschilderd in *old-school* groen. De weerspiegeling van de rivier beneden, dansend licht op het hoge plafond. Na een kleine rondleiding door het gebouw gaat Teo dieper in op de wensen die ze in haar reactie op de Open Call had gedeeld.

“Ik hou er echt van ‘s ochtends mijn oefeningen bij het oude groene raam te doen, genieten van de opkomende zon. Maar sinds we Yavor hebben, is dat niet echt mogelijk! Het zou fantastisch zijn als ik hier een klein verhoogd platform voor het raam zou kunnen maken en een verhoogd bed. Ik wil de ruimtelijke sfeer van de kamer heel graag behouden en de lichtinval niet blokkeren, daarom weet ik niet goed hoe ik überhaupt aan het platform moet beginnen.”

Ook dit was geen klein project. Na de eerste tekeningen en ideeën tijdens de brainstormsessies en de hulp van hun vrienden Xander en Josef voor het definitief plan, kon het echte werk beginnen. Een paar weken later stond de structuur voor het verhoogde bed en het kleine platform om te sporten er, maar de weg daarnaar toe was niet zonder vallen en op staan. “Gedurende het proces waren er veel momenten waarop ik dacht dat het toch niet haalbaar was. Het leek me veel te ingewikkeld.”, zegt Teo. Ze vertelt dat ze zelf vijf tot zes meter lange houten balken naar binnen moest slepen nadat de bezorger ze voor het

gebouw had afgegeven. Of hoe ze de isolatie van de muur van het gebouw moest verwijderen om het achterliggende materiaal te controleren. “Ik dacht letterlijk dat mijn muur voor altijd zo open zou blijven en dit project nooit zou eindigen.”

Het waren gelukkig niet alleen maar uitdagingen. Viktoriya, Josef, Xander en Teo vormden een goed team, wat haar geruststelde. Toen ze eenmaal door de onzekerheid heen was, gaf het haar de ruimte en het plezier om te leren. Hoe materialen te verzamelen, ze vond waardevolle stukken hout in de niet-gebruikte houtwerkplaats van het gebouw, hoe logistiek te organiseren en hoe de voorbereiding te regelen. Ze leerde over hout als materiaal en verschillende manieren om een structuur te bouwen. “Het was boeiend om alles op te meten en te leren hoe je hout moet zagen en gaten moet boren. Ik voel me nu veel zelfverzekender om kleine dingen in huis te repareren.” De structuur staat, nu is het aan Teo om deze nieuwe ruimte helemaal eigen te maken.

“Ik geniet echt van mijn nieuwe bed en het kleine platform bij het raam—het is mijn eigen kleine creatieve eiland. En hierdoor hebben mijn zoon Methody en ik eindelijk aparte slaapkamers en de broodnodige privacy. Als ik dit allemaal in mijn eentje had moeten doen, was het nooit mogelijk geweest.”

Viktoriya Gotseva’s son had just turned one, when Lucas Maassen offered her the opportunity to organize a residency as part of Residency for the People. She was slowly getting out of the cocoon of sleepless nights, endless breastfeeding and way too little social life. After three years of studying at Design Academy Eindhoven, a semester in Athens, lots of traveling, making, creating, a bit of Covid isolation, and in general, a pretty exciting

and busy life, she found herself in a very different reality—dizzy with love for this little new person, overwhelmed by piles of laundry and never out after dark. Looking back Viktoriya says “It felt almost delusional and unrealistic to go back to the ‘real world’, dynamic, inspiring and hectic as I remembered it. I desperately wanted to go back to my creative and social self but I simply didn’t have the energy and the time. And I knew that I probably wasn’t the only mother feeling that way.”

Having a young child is a stage of life not like any other. Time flows differently and priorities change. It’s complicated and challenging, especially for single mothers. In the midst of the everyday routine, new responsibilities, and the change of focus one could easily lose themselves. The life of a single mom is extremely organized and structured to the maximum—trying to keep things under control and provide the best for her child, simply because there is no one else to do it. An entirely unknown reality for first time mothers, in which a woman learns to juggle and balance in no time and in which she develops and perfects a set of new skills and qualities. Altogether with no space left for personal activities, needs, pleasure, and fun.

In the first months of motherhood, the idea of working on projects with single moms, already started to sprout in Viktoriya’s mind. So when the opportunity presented itself, she grabbed it with both hands. Excited, emotional and a bit nervous she started the journey that became the Mama’s Call residency. Accompanied by one of her friend’s sons’ drawings, the Open Call was ready to be sent out into the world.

Are you a single mom? Are you experiencing the shrinkage of time and your personality melting in the pot of endless tasks and worries? Do you have an idea you want to realize, but you simply don’t have the time and the opportunity to do so?

Join us in the "Mamas' Call" design workshop. No need to be an artist or designer; you may not know it, but we are all designers.

The residency will last 1 month and we are happy to offer you that time and space and guide you into the process of achieving something important for you.

"It broke my routine and gave me a challenge that despite the lack of time, was energizing me and allowed me to dream about a better future." Elis

Elis Freitas, a single mother of two, had recently moved to Rotterdam from Brazil when she responded to the Mama's Call. She worked as a pharmacist but was looking to change her career. Coding would allow her to work from home with flexible working hours, so she would be able to be more present with her children. At a first impression Elis seemed timid and insecure, but behind that was someone very convinced of her goal. A woman bravely trying to figure out how to take the next step.

"I just started to learn from online tutorials. I think I want to learn Javascript but it is very difficult, there is so much information. It is hard for me to find the time and properly focus on the learning since I work full time and my children need me too", Elis explained.

One of the characteristics of an Open Call is that it's in fact open. People can send in big plans. Coding isn't something you can learn over night or in the lee hours of a mere month. Something that left Viktoriya confused and embarrassed. *How can we guide her through that process? What could she learn in such a short period of time?* Together with Elis, she focused on creating a realistic plan with an achievable goal.

"My kids have a form of selective mutism. It's a state in which a person suffers from anxiety and isn't able to speak in certain situations. It would be great if I could create an app that might help my kids to express themselves more easily", Elis defined her wish.

After making a step-by-step plan for the development of the app, one that would make it functional within one month, Elis really started her residency. Damir, an app development enthusiast, worked with her. And after a month of intense sessions and a lot of lessons learned, Elis' app *Ummute* was ready. Cute, simple and functional,

it was the fruit of her hard labor—started from zero.

"It was an explosion of new information! But Damir was amazing and very patient. I am so happy and proud. It feels great to be here", she smiled while showing the project to her daughter at the exhibition. "She made all the drawings for the application but now she is very shy because of the big photo on the wall."

Shortly after the project ended, Elis had to go back to Brazil and now, half a year later she is considering coming back to Rotterdam and taking another course in coding.

"It was amazing what we did back then together. It broke my routine and gave me a challenge that despite the lack of time, was energizing me and allowed me to dream about a better future. My children were very curious and my daughter is still talking about the exhibition and the drawings she made. I keep in touch with Viktoriya and Teo. I definitely know whom to call when it comes to coding."

"At many moments during the process I thought it wasn't going to happen but now I have my tiny creative island." Teo

"In my day-to-day life, I am a cook and a waitress who loves to sing, dance and take long walks in the wild. I would define myself as someone creative, very free, and open-minded who takes pleasure in learning and exploring new horizons. Life, however, has been and still is, a challenge. I realize that being a single young mom forced me to make a lot of compromises with my true self, putting myself on the side so I can raise a happy healthy little man. I cherish the process but sometimes I do feel left out.", Teo Tsvikina shared in her application for the residency. "While he is indeed a very lively and happy boy, lacking my own personal space can sometimes be very stressful and challenging. That is why I would like to take part in your workshop and maybe figure out how to create a little private island for myself in our limited living arrangement. We share a beautiful sunny space together with our little Bouvier puppy—Yavor."

This beautiful sunny space is located in an historical building in the center of Rotterdam. Teo's studio shows many traces of the people living there prior to her moving in. Upon entering your eye draws towards an oval window on the other side of the space, painted in old-

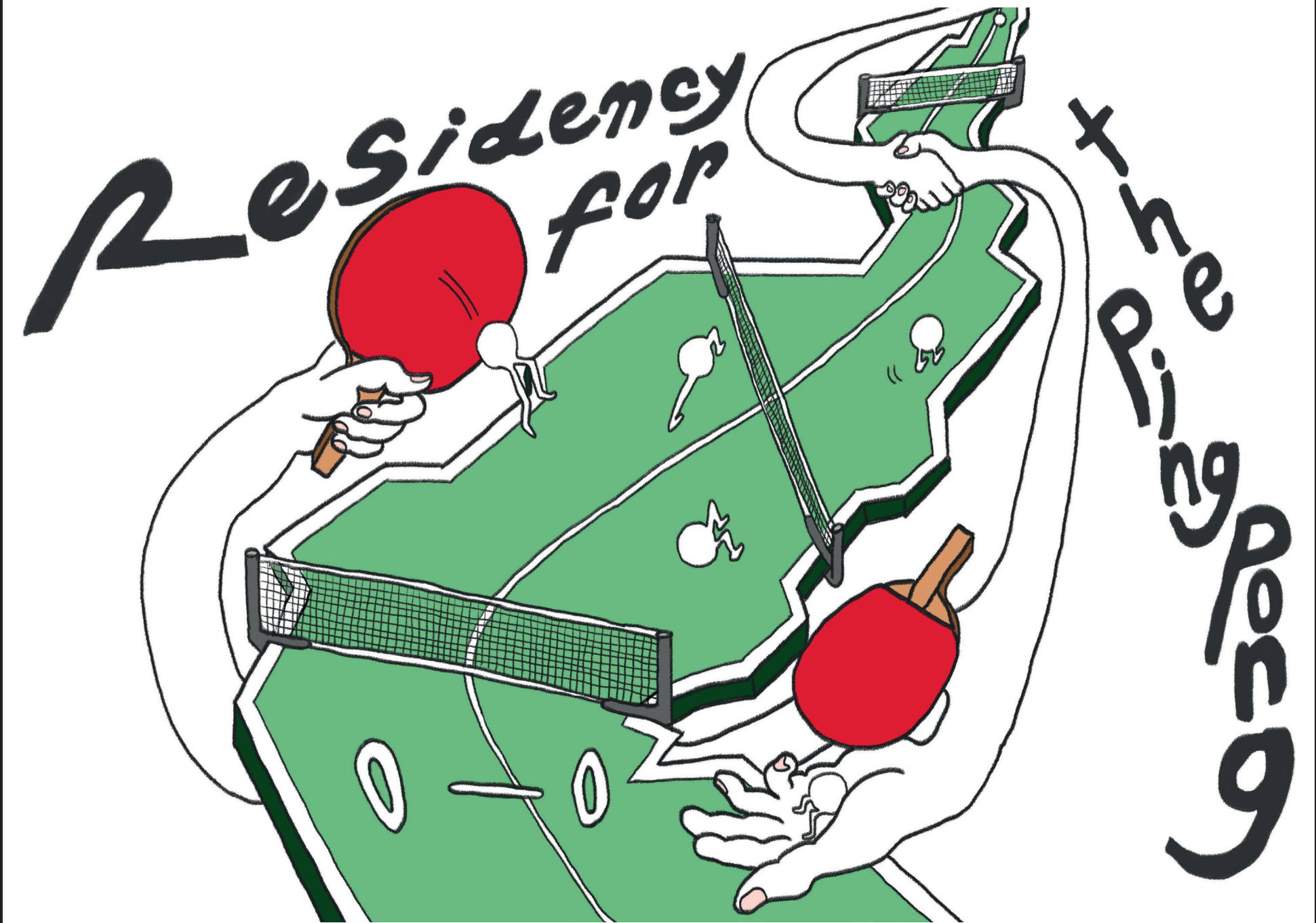
school green. The reflection of the river below, light bent by the window, dancing on the high ceiling. After a little tour throughout the building, Teo elaborates on the hopes she expressed in her application.

"I really love doing my morning exercises by the old green window enjoying the rising sun, but since we have Yavor that is not really possible! It would be fantastic if I could have a little elevated platform here in front of the window and some kind of elevated bed. I really want to keep the spacious vibe the room has, without breaking the light flow, that's why I'm not sure how to build the platform."

This too, was no small project. After the initial drawings and ideas of the first brainstorm sessions and the help of their friends Xander and Josef for a final concept, the real work could begin. A few weeks later the structure for the elevated bed and the small platform for exercising were done but it wasn't without its challenges. "At many moments I thought this wasn't going to happen. It seemed way too complicated.", Teo says. She recalls having to drag five to six meter long wooden beams inside by herself after the delivery person dropped them in front of the building. Or having to remove the isolation in the wall of the building to check the base material behind. "I was literally thinking my wall will stay open like that forever and this project will never come to an end."

The process wasn't all challenges. Viktoriya, Josef, Xander and Teo made a pretty good team, which reassured her. Once she got through the insecurity it was fun to learn throughout. How to search for materials, finding some valuable pieces of wood in the out-of-use wood workshop of the building, logistics, and preparation. A general idea on wood as a material and different ways to build a structure. "It was exciting to measure and learn how to cut wood and drill holes. I definitely feel way more confident fixing little things at home now." The structure is done, ready for Teo to really make this new addition to the space her own.

"I really enjoy my new bed and the little platform by the window – it is my tiny creative island. And now thanks to this, my son Methody and I finally have separate bedrooms and the much-needed private space. To realize it all on my own, would not have been possible."

Tekst: Anas Chao & Mirano Suzuki Illustratie: Mirano Suzuki

Twee nieuwsgierige dwalers lopen uit de oneindige onderwatertunnel, op zoek naar creatieve energie in Rotterdam-Zuid. De sombere lucht van die middag breekt plotseling open als ze de tentoonstelling van Residency for the People naderen. Als nieuwkomers in het land is het zien van bekende gezichten en nieuwe gemeenschappen een geweldige manier om in dat vreemde een gevoel van thuis te krijgen.

De bescheiden lentelucht voelt dit jaar een beetje anders aan dan de afgelopen twee jaar. Ze is een beetje aarzelend, maar klaar om het avontuur aan te gaan en de stemmen die eerder zijn achtergelaten te laten schateren. De pandemie heeft ons uitgedaagd om de betekenis van verbinding met anderen opnieuw te formuleren. Wanneer we ons in een staat van verlies en onvermijdelijke overgang bevinden, worden onze creatieve neigingen geactiveerd en onderzoeken we manieren om te overleven in collectieve inspanning. We leerden aardig te zijn voor burens, nieuwe talen en hulpmiddelen te creëren om te communiceren, en het vinden van speelsheid in het gewone te waarderen.

De tentoonstelling van RftP is een aanleiding om vragen te stellen over manieren om met dagelijkse frustratie om te gaan en zorg te verspreiden door middel van gezamenlijke verbeeldingskracht en het delen van kennis. Op het moment dat je deze tentoonstelling binnenstapt, begint je hoofd met het jongleren van ideeën en sporen je gedachten je aan om met anderen te praten. Het gesprek pingpong heen en weer, het is onvoorspelbaar en vermoeiend, maar toch bevredigend. Het spel is verslavend. Je begint te wensen dat de verzameling van gedachten en prikkels in deze geconcentreerde droom voor altijd doorgaat.

Er zijn spannende en geruststellende momenten in het spel verweven om het interessant te maken. Waar de scheuten hoop en twijfel worden uitgewisseld, ontmoeten twee realiteiten elkaar en creëren een ritme van wat leuk is en wat urgent. Het publiek interpreteert zelf de waarde van de activiteit en neemt iets inspirerends mee voor hun dagelijks leven.

Jij serveert eerst.

Two curious wanderers walk out of the never ending tunnel under the water, in search for the creative energy in Southern Rotterdam. The afternoon's gloomy sky suddenly opens up as they approach the exhibition by Residency for the People. As newcomers to the country, seeing familiar faces and new communities is a great way to grow a sense of home in a foreign land.

The modest air of spring this year feels a little different from the past two years. It is a little hesitant but ready to take on an adventure and to express voices that it had left behind. Pandemic has challenged us to reframe the very meaning of connecting with others. When we are in a state of loss and unavoidable transition, our creative tendencies become activated and explore ways to survive with collective effort. We learned how to be kind to neighbors, to create new languages and tools to communicate, and to appreciate the value of finding playfulness in the ordinary.

The exhibition by RftP is a ground for questioning ways to handle daily frustration, and spread care by collaborative imagination and sharing of knowledge. The moment you step into this exhibition, your mind becomes busy juggling ideas, urging one to talk to others. The talk ping-pong back and forth, it is unpredictable and exhausting, yet pleasantly so. The game is addictive. You start to wish the rally continues forever in this concentrated dream of thoughts and stimulus

There are tense and comforting moments woven into the game in order to make it interesting. Where the sprouts of hope and doubt are exchanged, two realities meet and create a rhythm of what is fun and what is urgent. The audience self-interprets the value of the activity and takes on something inspiring for their daily life.

You serve first.

PING: NIEUW CHARLOIS

Eenvoudige maar bijna alledaagse buurt in Rotterdam.
Nonchalante woonwijk met willekeurige winkels rustig verscholen.

Een witte kubus, maar niet te wit.
Elk werk van iedereen kan worden
gedeeld met het publiek.
Is het een instelling / een interventie / een
bewustwording?

Kunstzinnige buurt waar veel
creatieve mensen wonen,
met galerijen en winkels die kleine maar
levendige gemeenschappen vormen.

PONG: OPEN OPROEP VOOR GESLOTEN BEZICHTIGING

Oproepen openen. Zeer open gesprekken. Zeer open gesprekken.
Roept mama's, roept papa's, roept jou en mij.

Ik ben geen kunstenaar.
Mag ik mijn werken kunst noemen?
Ik kan nog steeds zelf kunst maken.
Ik ben een artiest. Jouw leven is mijn werk.
Jij bent mijn kunst.

Gewoon een dag in mijn leven.
Eentonig leven is de moeder van span-
nende kunstwerken.
Had ik maar de mogelijkheid om verbinding te maken.

PING: LAAT MIJ DE JOUWE ZIEN, EN IK TOON DE MIJNE

Fascinatie en viering van het dagelijks leven.
Documenteren, tentoonstellen, internaliseren, beoordelen, eigenzinnig.
De kunst van het leven van anderen.

Een goed werk gaat niet per se om het resultaat,
maar om de intentie en het proces.
Een tentoonstelling is een manier om dergelijke
elementen te laten zien.

Realisatie en voortgang van het
dagelijks leven.
Zorg, communiceer, maak,
communiceer, omarm.
Het leven van andermans kunst.

PONG: GROEIT MIJN KUNST?

Vakmanschap is kunst.
Oefening baart kunst.
Uw inspanning zal worden opgemerkt en gewaardeerd.

Creativiteit, zegt wie?
Noodzaak of willekeur, wiens lens en
keuzevrijheid?
Kunst evolueert door het proces van maken.

Intuïtie is kunst.
De wereld is al vol kunst.
Ongetraind en rauw is de juiste keuze.

PING: NIEUW CHARLOIS

Simple but almost mundane neighborhood in Rotterdam.
Nonchalant residential area with random shops quietly tucked in.

A white cube, but not too white.
Any work from anyone can be shared
with the public.
Is it an institution / an intervention / an
awareness?

Artsy neighborhood where many
creative people live,
with galleries and shops that form small
but vibrant communities.

PONG: OPEN CALL FOR CLOSED VIEWING

Open calls. Very open calls. Extremely open calls.
Calls on mamas, calls on papas, calls on you and me.

I am not an artist. Can I call my works art?
I can still make art by myself.
I am an artist. Your life is my work. You are my
art.

Just a day in my life.
Monotonous life is the mother of
exciting artwork.
If only I had the ability to connect.

PING: SHOW ME YOURS AND I'LL SHOW MINE

Fascination and celebration of everyday life.
Document, exhibit, internalize, review, opinionate.
The art of others' living.

A good work is not necessarily about the result,
but the intention and the process.
An exhibition is one way to showcase such
elements.

Realization and progression of
everyday life.
Care, communicate, make,
interact, embrace.
The living of others' art.

PONG: DOES MY ART GROW?

Craftsmanship is art.
Practice makes perfect.
Your effort will be noticed and appreciated.

Creativity, says who?
Necessity or arbitrary, whose lens and agency?
Art evolves through the process of making.

Intuition is art.
The world is already full of art.
Untrained and raw is the way to go.

Het is niet echt een wedstrijd, meer een casual pick-up game tussen vrienden. Het spel kent geen einde, de focus ligt uitsluitend op het heen en weer stuiteren van de bal, om het gesprek gaande te houden. Een nieuwe bal wordt ingegooid als de bal valt, of een nieuwe speler voegt zich bij als iemand een pauze wil. In dit enorme speelveld van de kunsten balanceert iedereen tussen het treffen en verdedigen van zijn of haar eigen interpretaties en beweringen - communiceren en hun aanwezigheid bevestigen.

Vergeet de apparatuur, de regels, het publiek. Vergeet de baan, de tribune en de televisie-uitzendingen. We naderen een nieuw niveau van pingpong, er zijn geen winnaars en verliezers meer. Het spel staat nog steeds open voor iedereen om mee te doen, maar slechts enkelen zouden dat doen. Zij die iets te zeggen hebben, zij die de middelen hebben om zich uit te drukken, zij die bereid zijn te communiceren. Waar een wil is, is een residency voor hen.

It is not really a match, more of a casual pick-up game between friends. The game has no end, the focus is solely on keeping the ball bouncing back and forth, to keep the conversation flowing. A new ball is thrown in if the ball drops, or a new player joins if someone wants a break. In this massive playing field of the arts, everyone balances between striking and defending his or her own interpretations and assertions - communicating and validating their very presence.

Forget the equipment, the rules, the audience. Forget the court, courtside seats and the television broadcasts. We are approaching a new level of ping-pong, there are no winners and losers anymore. The game is still open for everyone to join, but only a few would. Those who have something to say, those who have the means to express, those who are willing to communicate. Where there's a will, there's a residency for them.

het ontwerpen van het patroon voor op de stof, tot het kiezen van de stof en de kleuren en van het kiezen van het patroon voor de blousen, tot het zeefdrukken van vele meters stof met haar zelf ontworpen patroon. Hoewel vloeiend in zowel Nederlands als Engels, was Luca niet altijd even spraakzaam. Lichtelijk overweldigd door de vele keuzes die gemaakt moesten worden in het proces; kiezen uit honderden soorten stof op de dinsdagmarkt of kiezen uit vele patronen in een hoekje van de tot de nok toe gevulde fourniturenzaak Smitje. Speciaal voor dit project leerde Luca zeefdrukken bij MAKE Eindhoven. Hier maakten woorden ruimte voor opperste concentratie om ervoor te zorgen dat het ontworpen patroon naadloos aansloot op het vorige gedrukte stuk. En langzaam vulde een zo'n tien meter lange zeefdruk tafel zich met het fuchsia roze patroon van Luca. Aan het eind van de dag verzekerde ze ons dat ze het echt heel erg leuk vond.

Vanwege geldende corona maatregelen mochten de zalen van het Muziekgebouw Eindhoven zich helaas niet vullen met publiek. Toch heeft Luca een rondleiding gekregen om zelf te zien en ervaren waar haar project gepresenteerd zou worden. Met wat hulp van James en Helen werden de meters stof omgetoverd tot de blousen die het ADAM Quartet droeg tijdens hun uitvoering op het festival. Op het podium een soort Droste effect, de ADAM Quartet uitvoering van Prokofiev met de Luca uitvoering van Prokofiev. Een mooi project voor in haar portfolio als ze straks naar de kunstacademie gaat, maar voor nu duikt ze nog even terug in haar Japanse strips. "Je leest ze van achter naar voren. Sommige van mijn klasgenoten lachen daar dan om, maar zij snappen het gewoon niet."

"Yeah nice isn't it?" Margot Kolodziej, one of the women who form the ADAM Quartet, is in conversation with the presenter of the Storiioni Festival 2021. "Yes, it is very beautiful, but you did not choose this yourself, did you?" "No, absolutely not, we normally wear something different. But we got this for the occasion."

While the audience watches the livestream of the four day festival at home on their computers, televisions or other screens, the presenter elaborates. "Let me explain. This is the result of a very nice initiative in Eindhoven called Residency for the People. Eindhoven is a design city, so of course we want to incorporate that into the festival. Normally, an institution such as Muziekgebouw Eindhoven or a museum has an artist-in-residence. But what's great about RfTP is that the residency is given to, or open to, everyone. And in this case we made an open call for the festival, which was won by Luca Claessen-Halden, aged 13. And so she designed these clothes. And she learned to screen print this pattern herself. And that pattern is inspired by today's repertoire. And that rep-

GEBOUWEN DOOR VROUWEN

Stel je wilt als architect—of gewoon als geïnteresseerde—een gebouw bezoeken dat door een vrouw is ontworpen. De kans dat je zo'n gebouw tegenkomt als je je huis uitstapt en lukraak wat gebouwen bekijkt is nihil. Verreweg de meeste gebouwen zijn ontworpen door mannen. In haar zoektocht naar vrouwelijke rolmodellen binnen de architectuurwereld liep Sofie van Brunschot (1991), architect, precies hier tegenaan. Wil je specifiek het werk van een vrouw bekijken, dan moet je goed weten waar je moet zoeken. Maar waar begin je dan? Er is weinig kennis over het schaarse aantal vrouwen in de architectuur en hun werk is vaak onzichtbaar. En wanneer is een gebouw ontworpen door een vrouw? Een veelgehoorde vraag, waar Sofie zelf ook nog geen eenduidig antwoord op heeft.

Na de initiële start van *Gebouwen door Vrouwen*, bleef het project langere tijd op de plank, of op haar Instagram-pagina, liggen. De 'Deel je ding'-sessie tijdens de expositie bij Nieuw Charlois, gaf een nieuwe impuls om

ertoire is Prokofiev's second string quartet. We can see the inspiration, can't we?"

At 13 years old, Luca Claessen-Halden is our youngest resident to date. Her email, which served as her application for the Open Call, is short but sweet. Luca draws a lot of self-thought-of characters and has been drawing and making fashion since she was little. She jokes that she's better at it than her mother, who showed her the Open Call and whose email address she used to send in the application. Luca is inspired by, among other things, manga shows that she likes to watch and she tells us that she has many project ideas in her head that she would like to make. During the residency, for example, she would like to recreate a dress from one of her favorite TV shows: Star vs The Forces of Evil. "But it could just turn into something else."

"Yes, I think it is really very beautiful. You can see that folklore in it, which we hope we will soon be able to find in the string quartet as well", replies Kolodziej. "Because Prokofiev's second string quartet was written during World War II when all the major cities in Russia were evacuated. And Prokofiev was in the Caucasus and there he wrote this piece with that local folk music. And you hear it very well, don't you?" "Yes, absolutely very well, in the first part you can hear the beer glasses bumping into each other. And the second part is based on a Kabardinian love song. Kabardinia is that region in the Caucasus where he was located. And the last part is based on all sorts of themes of mountain dancing from that area so it really is folklore at its best."

Many apparent contradictions come together in this project. Where classical music is often associated with an older audience, Luca takes it as inspiration for the pattern she designed. A Spotify playlist with the music from the festival was the start of her residency. String Quartet No. 2 by Prokofiev appealed to her imagination the most. She drew the pattern on her phone in a special app that she often uses to create designs. The fascination for manga comics seeps back into the color choice. It's the same combination as the main character Star's dress from her favorite show. Contemporary and classical reinforce each other in Luca's project and create a surprisingly new whole.

Luca was involved in the entire design process. From designing the pattern for the fabric, to choosing the fabric and colors and from choosing the pattern for the blouses, to screen printing many meters of fabric with her self-designed pattern. Although fluent in both Dutch and English, Luca was not always very talkative. Slightly overwhelmed by the many choices that had to be made in the process; choosing from hundreds of types of fab-

ric on the Tuesday market or choosing from many patterns in a corner of fashion supply shop Smitje. Especially for this project Luca learned how to screen print at MAKE Eindhoven. Here words were replaced with supreme concentration to ensure that the designed pattern matched seamlessly with the previously printed piece. Slowly a ten-meter-long silk screen table was filled with Luca's fuchsia pink pattern. At the end of the day she assured us that she really really did like it.

Goed, we willen gebouwen van vrouwen bewonderen, maar het zijn er dus (nog) niet zo gek veel. En ze zijn moeilijk te vinden. Hier komt ook de vraag 'wanneer valt iets in de categorie Gebouwen door Vrouwen?' terug. Is het gebouw alleen ontworpen door een vrouw als de hoofd-

Due to the corona restrictions, the halls of the Muziekgebouw Eindhoven were unfortunately not allowed to be filled with an audience. Nevertheless, Luca was given a tour to see and experience for herself where her project would be presented. With some help from James and Helen, the meters of fabric were transformed into the blouses the ADAM Quartet wore during their performance at the festival. On stage a kind of Droste effect appeared, the ADAM Quartet version of Prokofiev with the Luca version of Prokofiev. A great project for her portfolio, when she plans to go to the art academy later, but for now she is going to dive back into her Japanese comics. "You read them back to front. Some of my classmates laugh about that, but they just don't get it."

architect een vrouw is? Komt het gebouw ook op de lijst als het team van architecten vrouwen zijn maar de hoofdarchitect een man is? Voor Sofie is het doel van Gebouwen door Vrouwen een toegankelijk en laagdrempelig overzicht te creëren van gebouwen ontworpen door vrouwen, zodat deze zichtbaarder worden bij een breder publiek en een inspiratie kunnen vormen voor zowel gevestigde als toekomstige architecten. Te starten met alleen die gebouwen waar de hoofdarchitect een vrouw is.

Jarenlang werd het architectenberoep, net als de meeste andere beroepen, uitsluitend (en daarna voornamelijk) beoefend door mannen. Logisch dus dat het overgrote deel van onze gebouwde omgeving ontworpen en gepland is door mannen. Maar hoewel er in Nederland sinds de eerste vrouwelijke architect, Margaret Staal-Kropholler die haar loopbaan als architect startte in 1907, geleidelijk meer vrouwen volgden, zijn de meeste (zichtbare) architecten tot op heden man. De architectuuropleidingen hebben al jaren een ongeveer gelijke

bezetting van vrouwelijke en mannelijke studenten, maar verreweg de meeste afdelingshoofden en hoogleraren zijn nog steeds man. En ondanks het grotere aantal afgestudeerde vrouwelijke architecten, zijn de hogere posities binnen architectenbureaus overwegend bekleed door (voornamelijk witte) mannen. Ook in de architectuurwereld geldt: hoe hoger op de ladder je zoekt, hoe minder vrouwen je zult vinden. Als je er van bewust bent dat bouwprojecten soms pas na jaren worden opgeleverd, zul je begrijpen dat de meeste gebouwen die je ziet als je naar buiten loopt, ontworpen zijn door mannen.

After the initial start of *Gebouwen door Vrouwen* (Buildings by Women), the project remained on the shelf, or in this case on her Instagram page, for a long time. Sofie's participation in the 'Share your Thing' session during the exhibition at Nieuw Charlois, served as an impulse to continue the project. Anyone that responded to the *Very Open Call* from Residency for the People and SMELT, whose projects were unfortunately not selected for the residency, were invited to share their ideas. The central question during this Sunday afternoon was 'How can you take the next step in your project?'. We figured that joining forces would get everyone a bit further along. For Sofie's plans for *Gebouwen door Vrouwen*, the sky was the limit. She just needed someone to crosscheck her ideas with and someone to check in on her progress. A 'residency light', if you will, was created and plans were made to give the project a place outside the digital expe-

rience it had been until now. Starting with a walking tour along buildings designed by women in Rotterdam.

So, you want to admire buildings designed by women, but there aren't that many (yet). And they are hard to find. The question 'when does something fall into the category 'built by women?'' returns to the forefront here as well. Do we consider the building designed by a woman, only if the leading architect is a woman? Would the building make the cut if the team of architects are women, but the leading architect is a man? For Sofie, the goal for *Gebouwen door Vrouwen* is to create an easily accessible overview of buildings designed by women. So that they can be an inspiration for both established and future architects and gain more visibility with a broader audience. Starting with only those buildings where the leading architect is a woman.

For years, architecture as a profession, like most other professions, was practiced exclusively (and after that mainly) by men. It is therefore logical that the vast majority of our built environment is designed and planned by men. And although more and more women have gradually followed in the footsteps of the first female architect in the Netherlands, Margaret Staal-Kropholler, who started her career as an architect in 1907, most (visible) architects to date are men. For years now, architecture courses have had an approximately equal number of female and male students enrolled, but most department heads and professors are still male. And despite the growing number of women graduating as architects, senior positions within architectural firms are predominantly held by (mainly white) men. As in other professions, in architecture too, the higher up in rank, the fewer women you will find. If you add to this mix that the time for construction of projects to be completed can take years, you'll understand that most of the buildings you see when you step outside your front door are designed by men.

The Rotterdam Architecture Month provided the perfect backdrop for the first offline event of *Gebouwen door Vrouwen*. In collaboration with AIR, Sofie organized a tour along the three buildings designed by women in the center of Rotterdam. On a bright sunny day, the enthusiastic participants, including several men, gathered for a tour past the RVS flat designed by Wilhelmina Jansen, the Kruisplein flat designed by Francine Houben (Mecanoo) and the transformational project Lijnbaan 35-43 designed by Marjolein van Eig (BureVanEig). Van Eig's guest visit provided a valuable insight into her own work and experiences. Afterwards there was an opportunity to have a beer brewed by women and participants exchanged ideas about the position of women in the world of architecture. (And shared their enthusiasm for the initiative!)

From the very first start at the 'Share your Thing' session, it was clear that Sofie had big plans for *Gebouwen door Vrouwen*. The aforementioned Instagram page was just

After the first (sold out) walking tour, plans for more excursions are being made and Sofie hopes to soon organize other meetings and activities too. *Gebouwen door Vrouwen* is a celebration of the work of female architects. The second and third step have been taken, for all the other next steps you can follow along at @gebouwendoorvrouwen on Instagram.

After the first (sold out) walking tour, plans for more excursions are being made and Sofie hopes to soon organize other meetings and activities too. *Gebouwen door Vrouwen* is a celebration of the work of female architects. The second and third step have been taken, for all the other next steps you can follow along at @gebouwendoorvrouwen on Instagram.

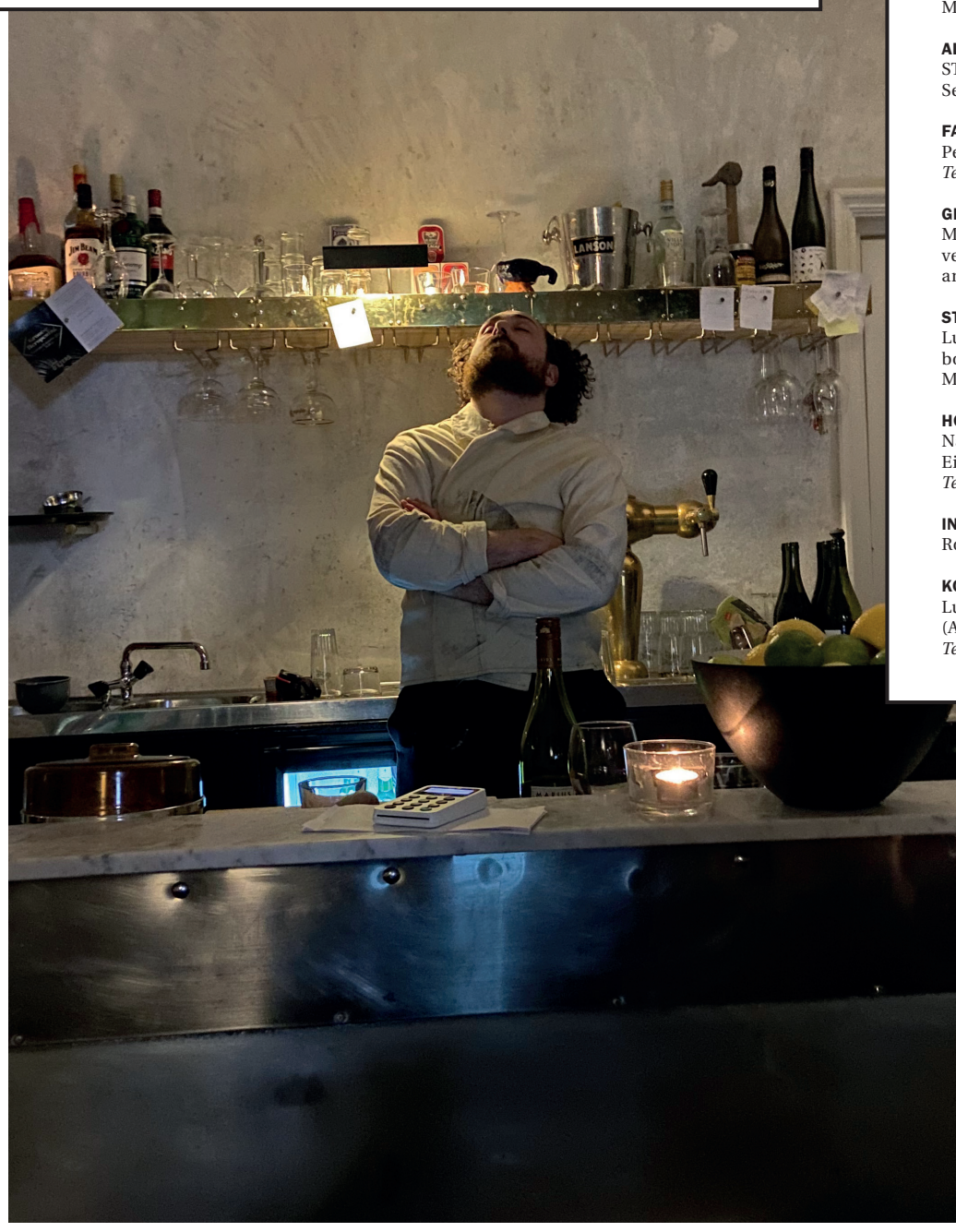
After the first (sold out) walking tour, plans for more excursions are being made and Sofie hopes to soon organize other meetings and activities too. *Gebouwen door Vrouwen* is a celebration of the work of female architects. The second and third step have been taken, for all the other next steps you can follow along at @gebouwendoorvrouwen on Instagram.

After the first (sold out) walking tour, plans for more excursions are being made and Sofie hopes to soon organize other meetings and activities too. *Gebouwen door Vrouwen* is a celebration of the work of female architects. The second and third step have been taken, for all the other next steps you can follow along at @gebouwendoorvrouwen on Instagram.

After the first (sold out) walking tour, plans for more excursions are being made and Sofie hopes to soon organize other meetings and activities too. *Gebouwen door Vrouwen* is a celebration of the work of female architects. The second and third step have been taken, for all the other next steps you can follow along at @gebouwendoorvrouwen on Instagram.

After the first (sold out) walking tour, plans for more excursions are being made and Sofie hopes to soon organize other meetings and activities too. *Gebouwen door Vrouwen* is a celebration of the work of female architects. The second and third step have been taken, for all the other next steps you can follow along at @gebouwendoorvrouwen on Instagram.

CREDITS

NEWSPAPER

Cultuur Eindhoven & Constant van Renessefonds
Initiator & Editor: Lucas Maassen & Jip Geven
Graphic Design: Wibke Bramesfeld

MAKING CREATIVE MASKS

Lucas Maassen, Emma Wessel, Michiel van Maaren, International Creative Women, Onomatopee, Cultuur Eindhoven, New Order of Fashion, Zandbak Eindhoven, Margriet Craens, Bernard Lange.
Text: Nanne op 't Ende

RIETVELD BY THE PEOPLE

Lucas Maassen, Jasper Bloem, Provincie Noord-Brabant, Cultuur Eindhoven, Onomatopee, Stichting de Bushalte van Rietveld, Mondriaan fonds
Text: Nanne op 't Ende

THE UNBLOCK WORKSHOP

François Chambard, Stijn op de Macks, Daisy Dawson, Luca Jooste, Cultuur Eindhoven
Text: Nanne op 't Ende

POST CORONA SESSIONS

Lucas Maassen, Wing Mok, Noortje Pullens, Cultuur Eindhoven, Kid Sundance
Text: Nanne op 't Ende

THE DUMPLING CLUB

Margriet Craens, Pete Fung, Art Sonje Center Seoul, Kunsthal Aarhus, Cultuur Eindhoven, Waew, Guanyan Wu, Chieri Higa, Jenny Hsia, Lucas Maassen and all members of The Dumpling Club
Text: Margriet Craens

DUCK DESIGN WEEK

Miles Worner, Mizdruk, Nancy Green, Waew, Lucas Maassen, Jip Geven

RESIDENCY FOR THE PEOPLE ROTTERDAM

Dorian Kingma & Myrthe Krepel (SMELT), Lucas Maassen, Jip Geven, Stimuleringsfonds

VERY OPEN CALL ROTTERDAM

Runa Ong, Nikos ten Hoedt, Stimuleringsfonds, Dorian Kingma, Myrthe Krepel, Lucas Maassen

MAMA'S CALL

Viktoriya Gotseva, Lucas Maassen, Jip Geven, Stimuleringsfonds, Ellis Freitas, Damir Zhaksilikov, Teo Tsvikina, Josef Zappe, Xander Cummins

EXHIBITION

Galerie Nieuw Charlois Rotterdam, Ivo van den Baar

RESIDENCY FOR THE PING PONG

Text: Anas Chao & Mirano Suzuki

GEBOUWEN DOOR VROUWEN

Sofie van Brunshot, Wibke Bramesfeld, Stimuleringsfonds, Lucas Maassen, Jip Geven, Urbanistas RDAM, SMELT, AIR Rotterdam, Marjolein van Eig

ALL YOU CAN'T EAT - FRIK' SHOW

STRP Festival, Camille Pelissou, Waew (The Waew Food Program), Sengersbroek

FARMERS IN RESIDENCE

Peter Wijnen & Teresa Rahder
Text: Liza Voetman

GROSSO MODO

Miguel Parrrra & Marta Ríos (The Ironing Board), Cultuur Eindhoven, Pascale Theron, Jean Baptiste Gambier, Noortje van der Palen and Woody Venenman

STORIONI FESTIVAL

Lucas Maassen, Jip Geven, Storioni Festival, Storioni Trio, Muziekgebouw Eindhoven, Luca Claessen-Halden, ADAM Quartet, James Mason, Helen Milne

HOME IS WHERE THE HEART IS

Nanne op 't Ende, Christian van Corstanje, Malou Sandig, Cultuur Eindhoven
Text: Nanne op 't Ende

INTRODUCTION - RFTP AS A TENTACULAR THINK TANK

Robert Adolffsson

KOFFIEKOPSALON

Lucas Maassen, Lonny van Ryswyck (Atelier NL), Nadine Sterk (Atelier NL), Bergmanstraat, Cultuur Eindhoven
Text: Nanne op 't Ende

De Bushalte van Rietveld

Cultuur Eindhoven

STICHTING CONSTANT VAN RENESSEFONDS

STORIONI FESTIVAL

Provincie Noord-Brabant

NIEUW CHARLOIS

creative industries fund NL

NEW ORDER OF FASHION

MUZIEKGEBOUW PHILIPS EINDHOVEN

MONDRIAAN FONDS

ONOMATOPEE

ZANDBAK EINDHOVEN

STRP